

Sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadele!

Sermaye sınıfının istikrar ve reformdan anladığı, kasalarını sorunlu ve daha fazla doldurabilmeleri için gerekli koşulların sağlanmasıdır. İşçi sınıfını daha fazla sömürmek, işçilerin şimdiye dek elde ettiği hak kazanımlarından kurtulmak ve bunu yaparken de hiçbir eylemsel tepki, direniş, grev vb. ile karşılaşmamaktır. İstedikleri, dikensiz gül bahçesidir.

s.8

Kıdem tazminatı için "İşsizlik Fonu" itirafı

Kıdem tazminatına ilişkin düzenleme için "İşsizlik Fonu" örneğinin verilmesi bu uygulamanın işçi ve emekçilere değil, sermayeye yarayacağına işaret ediyor. Zira "İşsizlik Fonu"ndan işsizler değil, patronlar sınıfı yararlanıyor. Bu örneği veren Müezzinoğlu ise bu gerçeğe değinmekten kaçındı.

s.9

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 19
19 Mayıs 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak2.net

4

Savaşın rantını yiyenler "çözüm" istiyor!

Kapitalist sınıfın samimiyetsizliği sadece Kürt halkına karşı değildir. Bu savaşa alet ettikleri yoksul Türk halkına karşı da o derecede samimiyetsizdirler.

6

İran sınırına duvar ve Kürt sorunu

Kürtlerin Rojava ve Doğu Kürdistan'daki kardeşleri ile, yani Kuzey Kürdistan'ın diğer parçalarla bağlantısını koparmak hedeflenmektedir.

18

İsrail zindanlarında direniş devam ediyor

Bin 500 Filistinli tutsağın "Onur grevi" diye anılan direnişi 2. ayına girdi. Açlık grevi siyonist İsrail rejimini sıkıştırmaya başladı.

D. Trump - T. Erdoğan görüşmesi Efendi de uşak da yerli yerinde!

Gülmen ve Özakça ile dayanışma eylemleri

s.12

Direnişle dayanışma büyürken polis saldırısı da tırmanıyor

s.13

D. Trump-T. Erdoğan görüşmesi:

Efendi de uşak da yerli yerinde...

Haftalar öncesinden AKP beslemesi yandaş medya tarafından gündeme yerleştirilen Trump-Erdoğan görüşmesinin “tarihi” bir önem taşıdığı iddia ediliyor. Oysa gerçekleşen “tarihi görüşme” 10’u konuşma, 10’u çeviri toplam 20 dakikadan ibaret kaldı. Buna göre T. Erdoğan’a tamı tamına 5 dakika konuşma imkanı tanınmıştır ki, bu da efendileri nezdinde miadı dolmuş biri için fena bir süre sayılmaz.

Kuşkusuz ki, heyetler arası görüşmelerde de kimi sorunlar konuşuldu. Nitekim Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar, MİT şefi Hakan Fidan ve T. Erdoğan’ın ABD’den ithal edip danışmanı yaptığı İbrahim Kalın görüşmeden bir hafta önce ABD’ye demir atmışlardı. AKP’nin “Washington çıkarması”na Dışişleri, İçişleri, Adalet, Enerji bakanları da katıldı. Neredeyse devletin tepesindeki herkesin Washington’a taşınması, bu görüşmeye atfedilen önemin büyüklüğüne işaret ediyor. Fakat buna rağmen görüşmelerden kayda değer sonuçlar elde edildiğine dair emareler görünmüyor.

EFENDİNİN HUZURUNDA DURULDU

Attığı nutuklarda sert ifadeler kullanı, kameralar önünde asıp-kesen AKP şefi, Trump’un huzurunda gayet uslu görünüyordu. Afra tafrası gitmiş, yelkenleri suya indirmiş bir haldeydi. Ankara’da ya da Pekin’de nutuk atarken keskin laflar etmek kolaydı. Efendinin huzuruna çıkınca ise, bekleneceği üzere durum değişti. Hava alanında protokol müdürü tarafından karşılanmayı sineye çeken T. Erdoğan, ikili görüşmede 5 dakikalık konuşmaya da tav olmak zorunda kaldı.

Burjuva politikacıların tıynetine uygun olan bu ikili tutum itici olmakla birlikte şaşırtıcı değil. İşbirlikçilerin emperyalist efendilerine karşı tutumlarının alamet-i farikası her zaman hadlerini bilmedir. Ülkelerinde astığı astık kestiği kestik olan diktatörlerin, efendilerinin huzuruna çıkınca, uysallaşmaları adettir.

GÖSTERİ PLANI SUYA DÜŞTÜ

AKP şefi, Trump’la görüşmeden önce

Washington’da bir meydanda yandaşları toplayıp nutuk atmayı planlamıştı. Bu girişim tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Zira ne ABD basını dikkate aldı ne gösteriye katılan kayda değer bir kitle oldu. Devlet bursuyla ABD’de okuyan öğrencilerin çağrıldığı ancak çağrıya icabet etmedikleri gelen haberler arasında yer alıyor.

Meydan gösterisi fiyaskosu, AKP şefinin nutuk atma hevesini kursağında bıraktı. Ekipleriyle birlikte bir hafta önce Washington’a kapağı atan İ. Kalın, H. Fidan, H. Akar üçlünün yaptıkları ön hazırlığa, lobi faaliyetleri için milyonlarca doları çarçur etmelerine rağmen böyle bir fiyaskonun yaşanması, T. Erdoğan’a atfedilen önemin varlığı noktayı bir kez daha gözler önüne serdi.

Bu arada Trump’a mektup gönderen her iki partiden 60’ı aşkın kongre üyesi, Türkiye’de dikta rejim kurulduğu, hak ihlallerinin yoğunlaştığı, laikliğin ortadan kaldırıldığı, ülkenin bir gazeteci hapishanesine çevrildiğini hatırlatarak, T. Erdoğan’a bu konumuna uygun bir muamele yapılmasını istediler.

PYD/YPG’YE SİLAH SEVKİYATI DEVAM EDECEK

ABD ile ilişkilerin gerilmesinde öne çıkan temel sorun, PYD/YPG’nin silahlandırılması ve Rakka operasyonunun Türk ordusuyla değil, omurgasını YPG’nin oluşturduğu Suriye Demokratik Güçleri (QSD) ile başlatılmasıdır. T. Erdoğan, müritleri ve besleme medya ordusu aylardır bu sorunla yatıp kalkıyorlar. Gerçekleşen görüşmeye “tarihi” önem atfetmeleri de bununla ilgiliydi.

Görüşmeden yansıyanlar ABD’nin bu konuda bir politika değişikliğine gitmeyeceğini teyit etti. Daha önce alınmış olmasına rağmen, YPG’ye lazer güdümlü anti-tank füzelerinin verileceğine dair kararın T. Erdoğan’ın ABD ziyaretinin hemen öncesinde açıklanması ise dikkat çekici bulundu. Zamanlama, “boşuna çırpınmayın, YPG’ye gerekli olan silahları vereceğiz” mesajı şeklinde algılandı. Bu arada ortak basın toplantısında T. Erdoğan’ın PYD/YPG için yaptığı “terörist

örgütler” vurgusunun İngilizceye çevrilmemesi de dikkatlerden kaçmadı. Belli ki, Trump’ı rahatsız etmekten kaçındılar. Görünen o ki, AKP şefiyle müritleri en kritik sorunda bir arpa boyu yol almaya bile muvaffak olamadılar

FETÖ’YE DAİR BEKLENTİLER BEKLEMEDE

15 Temmuz şaibeli darbe girişiminden bu yana gündemde olan Fethullah Gülen’in iade edilmesi konusu, “Washington çıkarması”na katılan bakanların da gündemindeydi. T. Erdoğan da ortak basın toplantısında konuyu dile getirdi. Bu konudaki beklentilerin bekleme devam edeceği, görüşmelerden yansıyan bir diğer olgu oldu.

Gülen’in iadesine dair ABD’nin net bir tutumu vardı. Görünen o ki, bu konuda da kayda değer bir değişiklik beklenmiyor. “FETÖ” gibi emperyalistler için kullanışlı olan bir yapının elden çıkarılması kolay değil. Zira emperyalistlerin elinde buna benzer pek çok yapı var ve onlar tetikçilerine güven vermenin öneminin farkındalar.

AKP’NİN “AŞIL TOPUĞU” RIZA SARRAF DAVASI

Besleme yandaşların değinmekten kaçındığı esas sorunlardan biri Rıza Sarraf davasının seyridir. Bu konuda milyonlarca dolar akıtıldığı, yoğun bir kulis faaliyeti yürütüldüğü, Adalet Bakanı’nın bizzat bu işle görevlendirildiği ancak istediği sonucu elde edemediği yansıyan bilgiler arasında.

Sarraf davasına atfedilen önem, olayın genel olarak AKP’yi, özel planda ise T. Erdoğan’la yakınlarını doğrudan ilgilendirmesinden kaynaklanıyor.

Halkbank Genel Müdür Yardımcısı’nın tutuklanması AKP iktidarını doğrudan davanın tarafı haline getirmiştir. Te-laş içinde milyonlarca dolar harcamaları boşuna değil. T. Erdoğan’ın derdi davayı hukuk alanından çekip siyasi alanda çözmektir. Bu konuda güvence alıp almadığı henüz belli değil. Yine de Trump yönetiminin bu “kozu” elden çıkarması için bir

neden görünmüyor. Zira ihtiyaç duyulursa T. Erdoğan’la yakınlarının Sarraf’la suç ortaklıklarını delilleriyle ortaya dökebilirler. Washington’daki gelişmeleri izleyen kaynaklar, 17-25 Aralık yolsuzluk/rüşvet skandalı dahil bütün delillerin Sarraf dosyasında mevcut olduğunu belirtiyorlar.

NE NOKTA NE VİRGÜL İŞBİRLİKÇİLİĞE DEVAM

AKP şeflerinin son dönem açıklamalarında, “ABD’ye kafa tutuluyor” havası yaratmayı hedefleyen ifadeler de yer aldı. “Bizim hassasiyetlerimizi dikkate almazsanız, başımızın çaresine bakarız”, “Bizi yok sayamazsınız. Bir gece ansızın gelebiliriz” gibi sözler söylendi. Besleme yandaş kalemşör takımı ise, işi ifrata var-dırdı.

Söylemlerin sertliği, kible telakki ettikleri Beyaz Saray tarafından bekledikleri ilgiyi görememelerinden kaynaklanıyor. Bu söylem, “Önemimizi bilin, yoksa bizi kaybedersiniz” mesajı verip efendiye yaranma ruh halinin dışı vurumundan başka bir şey değildir.

Ortak basın toplantısında 3 dakika konuşan Trump’ın mesajı aldığı görüldü. Gündemdeki esas sorunları es geçen ABD Başkanı, Kore savaşında emperyalist savaşın kurbanları olarak telef edilen Türk askerlerinin “kahramanlıkları”nı övdü. Komünizmle mücadelede Türkiye’nin emperyalizmin ileri karakolu olmasına vurgu yaptı. Görünen o ki, dinci gericiliğin şefleri de, besleme yandaş medya da, esas sorunların geçiştirilmesinden rahatsız olsalar da bu “övgüler”den memnun kaldılar. Bu arada Trump’ın T. Erdoğan’ın omuzuna dokunması da bu zevatı derin bir mutluluğa gark etmiş görünüyor.

Emperyalizme göbekten bağımlı bir rejimin ABD ile ilişkilere nokta koyamayacağı aşikardır. Nitekim nokta bir yana, virgül bile koyamadılar. Bir omuzun sıvazlanmasıyla başların göğe ermesi, tam bir işbirlikçi ruh halidir. Yaşanan bir takım gerilimlere rağmen efendi de uşak da yerli yerinde duruyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/19 * 19 Mayıs 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak2.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Erdoğan ve heyeti ABD'deki görüşmelerini tamamladı

Erdoğan "tarihi önem" atfettiği ABD ziyaretini beraberindeki heyetle birlikte 17 Mayıs'ta yaptığı görüşmelerle tamamladı. Erdoğan ve sözcüsü İbrahim Kalın'la birlikte Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Berat Albayrak, Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi, Adalet Bakanı Bekir Bozdağ, Milli Savunma Bakanı Fikri Işık ve Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu'nun yanı sıra MİT Müsteşarı Hakan Fidan ve Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hulusi Akar'ın da yer aldığı heyet 17 Mayıs günü de görüşmelerini sürdürdü.

Heyetin CEO'lar, Amerikan şirketleri, fon yöneticileri ve "kanaat önderleri"yle görüştüğü kaydedildi. Bunun sonrasında heyet Washington Andrews Hava Üssü'ne geçerek Türkiye'ye dönmek üzere yola çıktı.

"ATILACAK VE ATILABİLECEK ADIMLAR GÖRÜŞÜLDÜ"

Öte yandan, 16 Mayıs günü 20 dakikalık Erdoğan-Trump görüşmesinin ardından basın toplantısı düzenleyen Erdoğan ve Trump, açıklamalarında "teröre karşı savaş" demagojisini öne çıkarırken ikili arasındaki görüşmenin gündemlerine yüzeysel olarak değinmekle yetindi.

Erdoğan, efendisine övgü ve umut dolu sözlerle hitap ederken, küresel barış ve istikrar açısından iki ülkenin işbirliğinin önemli olduğu iddiasını ortaya attı. "FETÖ", PYD/YPG konularında efendilerinden beklentilerini ifade etti.

Efendi Trump ise Türkiye'nin, ABD'nin köklü geçmişe sahip bir müttefiki olduğunu, "Türkiye komünizmle savaşta önemli bir ülkeydi. Sovyetlere karşı efsanevi bir varlık gösterdiler. Onların muhteşem cesareti Kore'deki bizim unuttuğumuzdur" ifadeleriyle dile getirdi. Erdoğan'a kıyasla kısa bir konuşma yapan Trump, "Türkiye'yi IŞİD ve PKK gibi terör örgütlerine karşı destekliyoruz. Suriye'deki Türkiye'nin çabalarını memnuniyetle karşılıyoruz" diyerek yüzeysel ifadeler kullandı.

"TERÖR" DEMAGOJİSİNE DEVAM

ABD ve Türkiye heyetleri arasındaki görüşmeye ilişkin Erdoğan'ın sözcüsü İbrahim Kalın tarafından da açıklama yapıldı.

İbrahim Kalın, Türkiye-ABD ilişkilerinin stratejik önemini vurgulanarak ekonomi, ticaret ve savunma alanlarında atılacak adımların değerlendirildiğini ifade etti. Suriye ve Irak'ta yaşanan gelişmelerin kapsamlı bir şekilde ele alındığını belirten Kalın "terörle mücadele" demagojisiyle "atılabilir adımlar"ın görüşüldüğünü söyledi.

Bütçe açığı teşvikle büyüyor

İşçi ve emekçilere sefalet dayatan, kamu kaynaklarını sermayeye peşkeş çeken AKP iktidarı devletin bütçesini de 2017 yılında hoyratça kullanıyor. Yılın ilk dört ayında 5,4 milyar TL fazla veren bütçe, bu yıl 18 milyar TL açık verdi.

Maliye Bakanlığı'nın açıkladığı verilere göre, merkez bütçe Nisan ayında 3 milyar TL açık verirken bu rakam Ocak-Nisan dönemi için 18 milyar lira olarak gerçekleşti.

"EKONOMİK BÜYÜMEYİ DESTEKLEMELİK İÇİN" YALANI

Bütçe açığının sermayeye yapılan teşviklerden kaynaklandığını Maliye Bakanı Naci Ağbal şu ifadelerle dile getirdi: "Ekonomik büyümeyi destekleyici kararların ve teşvik unsurlarının etkisiyle bütçe açığı yılın ilk dört ayında geçen yıla göre daha yüksek olmuştur."

Ağbal'ın "ekonomik büyümeyi" desteklediğini iddia ettiği dönemde emekçiler enflasyonla ve sefalet zamlarıyla yoksulluğa mahkum edilirken patronlar sınıfının açıkladığı kârlar dikkat çekmişti.

Öte yandan AKP'nin hileli referandumdan 'Evet' çıkarmak için devletin tüm imkanlarını kullandığı ortaya serilirken bu da bütçedeki açıkta etkili oldu.

Silahlanmaya devasa bütçeler ayrılıyor

Emperyalist savaş ve saldırganlığın artmasıyla birlikte dünyada ve Türkiye'de silahlanmaya devasa bütçeler ayrılıyor. Tüm dünyada kemer sıkma politikaları, sosyal yıkım saldırıları uygulanırken, savaş bölgeleri ve Afrika başta olmak üzere yüz binlerce insan açlık çekiyor.

Bu yıkımın sorumlusu olan emperyalist kapitalist ülkeler ise savaş ve saldırganlığa devasa kaynaklar ayırmaya devam ediyorlar.

4 AYDA 1 YILLIK HARCAMA

Türk sermaye devleti de savaş ve saldırganlık politikaları doğrultusunda askeri harcamalarını arttırıyor. Bir yandan zorba polis devleti uygulamaları bir yandan da başta Suriye'ye dönük saldırganlı-

ğa devasa kaynaklar akıtılıyor. Açıklanan verilere göre, 2017'nin ilk 4 ayında yapılan 1 milyar 658 bin liralık askeri harcamalar, 2016 yılında yapılan 1 milyar 495 milyon liralık harcamayı geride bıraktı.

SİLAHLANMAYA 1,5 TRİLYON DOLARDAN DAHA ÇOK PARA HARCANDI

Öte yandan, Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIPRI) tarafından hazırlanan rapor da, dünyadaki askeri harcamaların ulaştığı devasa boyutları gözler önüne seriyor. SIPRI raporuna göre geçtiğimiz sene dünyada yapılan askeri harcama 1 trilyon 686 milyar doları buldu. ABD ise 611 milyar dolarla en çok askeri harcama yapan ülke oldu.

BÜTÇE FAZLALARININ AÇIĞA DÖNÜŞMESİ KRİZ RİSKİ

19 Nisan tarihinde *Al-Monitor*'da yayınlanan yazısında bütçedeki açıklara değinen Mustafa Sönmez, kamu açığının yeni borçlanmalara ve yeni krizlere gebe olduğuna şu ifadelerle dikkat çekmişti: "Kamu maliyesi disiplini, Türkiye'nin özellikle yabancıları çekmek için vitrininde baş köşeye koyduğu bir çekim objesi. Bunun şimdi, fazladan açığa dönüşmesi ve krizin ancak böyle yönetilebilmesi, devamında ne olacak sorusunu sorduruyor. Çünkü kamu kaynağı da dipsiz kuyu değil. Harcananı yerine koyamadığı takdirde kamunun borçlanması, borç için faiz harcamalarını artırması, cari açığın yanında kamu açığı gibi yeni bir kara delik yüz yüze kalma tehlikesi var."

Savaşın rantını yiyenler “çözüm” istiyor!

Kürt ulusunun haklı istemleri kendini dayattıkça, rejimin inkâr ve imhadan ibaret çözümünün iflas ettiği her defasında açığa çıktıkça birtakım projeler gündeme geliyor. Önümüzdeki günlerde bu çerçevede birçok “açılım” yeniden gündeme gelecek gibi görünüyor. Sermaye basınının kimi liberal kalemleri kendi köşelerinden bunun yolunu açmaya çalışırken, son olarak TÜSiAD da meseleye bakışını ortaya koydu.

SİLAHLARIN SUSMASINI İSTİYORLARMIŞ!

Geçtiğimiz günlerde TÜSiAD Başkanı Erol Bilecik, PKK'ye yönelik olarak, “Silahlı mücadelenin bir daha geri dönmemek üzere muhakkak terk edilmesini ve bunun koşullarının sağlanmasını arzu ediyoruz” diye bir açıklama yaptı. Hükümetin de bu konuda adım atması gerektiğini söyleyen Bilecik, “Bunun için siyaset kanalının önünün açılması ve siyasetin, diyalogun çözümün mimarı olmasını sağlayacak koşulların oluşturulması gerektiğine inanıyoruz” ifadelerini kullandı.

Bilecik bu çağrıyı Diyarbakır'da Türk Girişim ve İş Dünyası Konfederasyonu (TÜRKONFED), “39. Girişim ve İş Dünyası Konseyi” toplantısında yaptı. Gümrük Bakanı Bülent Tüfekçi, TÜRKONFED Başkanı Tarkan Kadooğlu, AKP Genel Başkan Yardımcısı Mehdi Eker, AKP Diyarbakır Milletvekili Galip Ensarioğlu, Diyarbakır Valisi Hüseyin Aksoy ve sermaye çevrelerinin katıldığı bu toplantıda Bilecik, reform adıyla diğer başlıkların yanı sıra ekonomik planda beklentilerini dile getirdi.

Bölgenin ucuz iş gücü potansiyelinin

farkında olarak, bu potansiyelin değerlendirilmesi gerektiğini dile getirirken, işsizlik sorununu ve genç nüfusu öne çıkardı. Konuşmasında, sermayenin çıkarlarını ve beklentilerini sıralamayı, Türkiye'de var olan toplumsal sorunlar ile gerekçelendirerek kulağa hoş gelen taleplerde bulunmayı da ihmal etmedi.

SİLAH TÜCCARLARI “BARİŞ GÜVERCİNİ” OLABİLİR Mİ?

TSK'nın askeri ihtiyaçlarını karşılayan projelerde başı çeken, AKP döneminde de büyümesini sürdüren, yani kirli savaş ortamında daha da palazlanan KOÇ grubu gibi sermaye çevrelerinin Kürt sorunu çerçevesinde bir çözümde bahsetmesi elbette şaşırtıcı değil. Böylesine çatışma ortamlarının sadece besleneni değil, aynı zamanda finansörü de olan bu sermaye gruplarının silahların susmasını istemesinin belli nedenleri var. Her durumda kazanıyor olmalarına rağmen en çok kazanacakları dönemin “yatırımlarını” en kolay yapacakları zamanlar

olduğunu biliyorlar. Adına serbest piyasa sistemi dedikleri bu düzende onların anladığı istikrar, kendilerine kâr getirecek ucuz iş gücü ve daha geniş pazarlara daha kolay ulaşabilmektir. Diğer taraftan uluslararası tekellerle ilişkileri onları ayrıca zorlamaktadır. Neticede gözetilmesi gereken çıkarlar sadece işbirlikçi yerli sermayenin değil; iş aldıkları, ortaklıklar kurdukları, kazançlarından pay aldıkları emperyalist tekellerin de çıkarlarıdır.

Kürt sorunu çerçevesinde, kirli savaşın rantını yiyenlerin bu savaşın acılarına üzülmelerini beklemek abestir. Yeri gelir dönemin TÜSiAD başkanı Ümit Boyner gibiler Diyarbakır'da Kürtlerle birlikte halay çeker, yeri gelir Koç ve benzerleri birlikte halay çekilen o halkın öldürülmesi için silah satar. Bu, emperyalist tekel için de fazlasıyla geçerlidir. Türkiye'de kimi zaman insan hakları ihlallerine karşı demokrasiden bahseden AB ve ABD emperyalizminin, sürmekte olan bu savaşın da finansörü olduğu bir sır değildir.

“Siyaset kanalının önünün açılması”ndan, “diyalog”dan bu kadar rahatça

bahsedenlerin konuştuğu yer Diyarbakır, yani Amed'dir! Amed sokaklarında, Cizre'de, Sur'da, vahşet bodrumlarında katledilen Kürtlerin kanı hala kurumamışken konuşanlar, Taybet ananın günlerce sokakta kalan cesedi karşısında susmuşlardı. 2 ay önce, 2017 Newroz'unda güzel sanatlar fakültesi öğrencisi Kemal Kurkut'un vurulması karşısında susanların dili, öldürülen Kürt çocukları karşısında da yine lal olmuştu. Diyalogu, demokrasiyi hatırlatanlar, Diyarbakır Baro Başkanı Tahir Elçi vurulduğunda seslerini çıkarmamışlardı. Siyaset kanalının önünün açılması gerekiyormuş! O kanal sadece sizlere, sizin sömürü düzeninizi sorunsuzca devam ettirmek için çalışanlara açık. 7 Haziran, 1 Kasım, hileli referandum vb. dönemeçler, iktidar erkini elinde bulunduranlar için düzen siyasetinin nasıl bir oyuncak, on milyonlarca yoksul için ise sinsi tuzaklarla dolu bir labirent olduğu gerçeğini bir kez daha doğrulamıştır.

Elbette unutmamak gerekir ki kapitalist sınıfın samimiyetsizliği sadece Kürt halkına karşı değildir. Bu savaşa alet ettikleri yoksul Türk halkına karşı da o derecede samimiyetsizdirler. Çünkü kirli savaşın bedelini zenginler ödemezler, sadece rantını yerler. Bu bedeli ödeyecek emekçi çocukları fazlasıyla vardır bu ülkede. Asker cenazelerinin villalardan değil, yoksul semtlerdeki virane evlerden kalkıyor olması çok şey anlatmaktadır.

Silah ve kan tüccarı olanlar, kandan beslenen akbabalar “barış güvercini” olamazlar. İstedikleri, Kürt halkının ulusal taleplerinin kabul edilmesi değildir. Onlar şimdi yıkılıp yıkılan yerlerde direnerek sağ kalmayı başaranların, haklı ulusal taleplerinden vazgeçmeyenlerin canlısından, bölgenin zenginliklerinden ve imkanlarından kazanmanın peşinde-ler.

1341 AKP'li yargıç atandı

Geçtiğimiz günlerde AKP'nin eski yol arkadaşı Fethullahçı çeteden boşalan koltukları doldurmak için hâkim alımları yapılacağı duyuruldu. Bu doğrultuda 1341 yeni hakim ataması gerçekleştirildi.

Referandum tartışmalarının önemli konularından biri de yargının tamamen AKP'nin tekeline gireceği idi. Özellikle eski adıyla Hakimler Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) yeni adıyla Hakimler Savcılar Kurulu (HSK) atamalarında yapılan değişiklikler bu tartışmaların merkez noktasıydı.

Bugün, henüz HSK atamaları dahi

yapılmadan yargının hali hazırda AKP'nin tekelinde olduğuna tanıklık ediyoruz. Atanan 1341 yargıcin %90'ı AKP ile doğrudan ilişkili. Çoğu AKP il-ilçe yöneticilikleri yapmış, meclis üyesi olmuş, milletvekili adayı olmuş, AKP'ye yakın derneklerde ve vakıflarda bulunmuş kişilerdir.

Bu isimler arasında en çok dikkat çekenler ise; Fethullahçı çeteye bağlantılı olduğu gerekçesiyle kapatılan Uşak Hukukçular Derneği'nin Başkanı ve AKP Uşak Milletvekili Adayı Fahrettin Tuğrul, çocuk istismarcısı Ensar Vakfı'nın Ankara Şube Başkanı Ercan Poyraz, Ada-

let Bakanı Bekir Bozdağ'ın özel kalem müdürü, Danıştay Başkanı Zerrin Güngör'ün sarayda çalışan kızı...

Mahkemeye gideceksiniz ve karşınıza yargıç diye çocuk istismarcısı Ensar Vakfı'nın Ankara Şube Başkanı Ercan Poyraz çıkacak. Düzenin kimliği ne ise adaleti de o olur. Bu düzen katliamcı, tecavüzcü, ırkçı, gerici bir düzendir. Haliyle onun adalet anlayışı da “adalet” dağıtacak yargıcı da böyle olacaktır. Boğazına kadar pisliğe batmış olan bu düzeni ve onun dinci gerici temsilcisi AKP'yi yıkmadan gerçek adaletten söz edilemez.

Polis saldırısına uğrayan avukatlara açılan dava görüldü

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi avukatların 30 Mart 2016 tarihinde yargılandıkları duruşma sonrası adliye önünde yapmak istedikleri basın açıklamasına polis saldırarak izin vermezken, Av. Zeycan Balcı'nın beli polis tarafından defalarca tekmelenerek kırılmıştı. ÇHD'li avukatlara "polise direnme" gerekçesiyle açılan davanın ilk duruşması 12 Mayıs'ta İstanbul Adliyesi'ndeki 47. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Saat 10.30'da başlayan duruşmaya "sanık" olan avukatlar Zeycan Balcı, Güçlü Sevimli ve Yağmur Ereren ile dayanışma amacıyla çok sayıda avukat katılırken, olay günü "yaralandıkları" iddia edilen 4 çevik kuvvet polisi de "şikayetçi" olarak yer aldı. Aralarında DGB'lilerin de olduğu destekçiler de duruşmaya katılarak yargılanan avukatlara destek oldular.

Kimlik tespitiyle başlayan duruşmada iddianame okunduktan sonra Av. Zeycan Balcı yazılı savunmasını okudu. "İktidar her yerdedir, direniş de" sözleriyle savunmasına başlayan Balcı, üzerlerindeki teçhizatlarına rağmen çevik kuvvet polislerinin yaralandığını iddia etmelerine dikkat çekti. Savunmasının devamında kolluk kuvvetlerinin gerçekleştirdiği zorbalık ve katliamlara değinen Balcı, buna rağmen hep mağdur rolüne bürünmelerine değindi.

"CEMAATÇİ YARGININ TERÖRÜNE MARUZ KALDIK"

Saldırıya uğradıkları gün katıldıkları davaya dair hatırlatmalar yapan Balcı, 2013 Ocak ayında 18 meslektaşlarının evleri basılarak 9'unun tutuklandığını, evlerinde bulunan müvekkil mektupları, yasal yayınlar ve dava dosyalarına bile el konulduğunu söyledi. Tutsak meslektaşları için adliyeleri eylem alanlarına çevirerek mücadele ettiklerini hatırlatan

Balcı, savcı Zekeriya Öz'ün talimatıyla defalarca saldırıya uğradıklarını, Öz'ün kendileri için "terörist" dediğini aktardı. Haklarında açılan sayısız davadan beraat ettiklerini söyleyerek, Öz'ün de bugün "FETÖ" davasından arandığını belirtti.

"DİRENMEKTEN VAZGEÇMEYECEĞİZ"

Balcı, savunmasının devamında "İnsanlıktan nasibini almamış bir çevik kuvvet arkamdan defalarca tekmeledi" derken, hakim ise "bakın bunlar kayda geçiyor" şeklinde Balcı'yı "uyardı." "Kayda geçsin" diyerek savunmasına devam eden Balcı, saldırıda beli kırıldıktan sonra sedyeye konduğunda zafer işareti yapması üzerine "parmaklarını da kıracağız" diyen, duruşma salonundaki çevik kuvvet polisi Osman Tutkun'u teşhis etti. Bu esnada Tutkun'un dalga geçer bir yüz ifadesi takındığı görüldü. Polisin ambulansı zorla Şişli Etfal Hastanesi'ne yönlendirmeye çalıştığını anlatan Balcı, avukatların müdahalesi sonucu Okmeydanı SSK Hastanesi'ne girebildiğini hatırlattı. Vücudunda kalıcı hasar oluştuğunu söyleyen Balcı, Halit Çelenkler, Niyazi Ağırnaslılar'ın geleneğinden gelen avukatlar olarak mücadelelerinden geri durmayacaklarını vurguladı.

AKP-cemaat arasındaki çıkar ilişkisine de değinen Balcı, KHK ihraçlarına ve OHAL zorbalığına karşı direnen kamu emekçilerini dile getirdi. Balcı savunmasını, dava dosyasına dair savunma yapmayacağını ve görüntülerin polis şiddetini tüm açıklığıyla gösterdiğini söyleyerek sonlandırdı. Balcı, hakkında verilebilecek hükmün açıklanmasının geri bırakılmasını istemediğini söyledi.

"Sanık" olarak yargılanan Avukat Güçlü Sevimli de polis şiddetini anlattı. Davalar sonrası basın açıklaması yapmalarının doğal olduğuna dikkat çeken Sevimli, hakkında verilebilecek hükmün açıklanmasının geri bırakılmasını da kabul etmediğini söyledi.

Yargılanan Avukat Yağmur Ereren de, basın açıklamasını engellemenin kendisinin suç olduğunu belirterek, Balcı'nın belinin kırıldığına, polislerin ise "ellerinde çizikler oluştuğu" yönlü rapor aldıklarına dikkat çekti. Polis tutanağına göre hazırlanan iddianamede polis şiddetinin izinin olmadığına dikkat çeken Ereren, hakkında verilebilecek hükmün açıklanmasının geri bırakılmasını istemediğini söyledi.

POLİSLER HİÇBİR ŞEY "HATIRLAMADI"

Avukatların ardından "yaralandıkları"

gerekçesiyle şikayetçi olan çevik kuvvet polisleri Ferhat Akçeşme, Bülent Aydın, Muhammet Esat ve Osman Tutkun konuştu. Polislerin hepsi de doğrudan darbe almadıklarını, itiş kakış sırasında "yaralandıklarını", kendilerini kimin "yaralandığını" teşhis edemeyeceklerini söyleyerek şikayetçi oldular. Aynı zamanda polislerin hepsi, saldırı günü amirlerinin kim olduğunu, yanlarındaki polislerin kim olduğunu, hangi birlikten olduklarını hatırlamadıklarını söyledi. Avukatlara saldırı fotoğraflarında kendilerini "bulamayan" polislerden yalnızca Osman Tutkun kendisini teşhis ederek ekip şefi olduğunu, fotoğraftaki polisleri ismen de bildiğini ancak söylemek istemediğini ifade etti. Tutkun aynı zamanda "polis devletin temsilcisi olduğu, yaptığı müdahalenin kanunlara uygun olduğu, polisin saldırı değil müdahale yaptığı" yönlü söylemlerde bulundu. Polis Ferhat Akçeşme de, "avukatların üzerine çok gelmesiyle yere düştüğünü, iki gün kendine gelemediğini" iddia etti. Akçeşme'nin aynı zamanda fotoğraflara bakmadan "fotoğrafta yokum" demesi dikkat çekti. Şikayetçi polisler, avukatların kendilerine "ağza alınmayacak hakaretlerde bulunduğunu" da öne sürdüler.

Polislerin ardından savunma yapan avukatlar Bahri Bayram Belen, İbrahim Ergün ve Bülent Şimşek, dava dosyasındaki hukuki çelişkilere dikkat çektiler. Dosyada yalnızca polisin görüntü çözümlerine yer verildiğini, görüntülerin bulunduğu CD'nin olmadığını belirttiler. Ayrıca, ÇHD'li avukatlar hakkında 30 Mart günü yapılmak istenen eylem için toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanununa muhalefetten takipsizlik kararı olduğunu hatırlatarak, "polise direnme" suçunun oluşmadığını ifade ettiler.

Avukatların savunmasının ardından duruşma 13 Ekim 2017 tarihine ertelendi.

İzmir'de ÇHD üyesi avukatlara polis saldırısı

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya destek olmak için valilik önünde ve adliyede eylem yapan Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi avukatlar polis saldırısına uğradı.

12 Mayıs günü ÇHD üyeleri Av. Emel Diril, Av. İlhan Gül Kireçkaya ve ÇHD Genel Sekreteri Av. Nergiz Tuba Aslan, valilik binası önünde eylem yaparken polis tarafından yerde sürüklenerek gözetilme alındı.

Avukatların gözetilme alınmasına ilişkin açıklama yapan ÇHD İzmir Şubesi

de "Onurları, ekmekleri, hayatları ellerinden alınan bu iki insan için ses olmak zorundayız. Zira mevcut hükümet onların yaşamdan kopmalarına göz yumuyor. Ama biz göz yummayacağız" dedi.

17 Mayıs günü ise adliye binasında eylem yapan ÇHD üyesi avukatlar polisin saldırısına uğradı. İzmir Adliyesi'nde İzmir Barosu Vestiyeri önünde toplanarak 'dayanışma zinciri' oluşturan avukatlar, polisin "adliye içinde eylem yapmak yasak" dayatmasıyla karşılaştı. Polisin dayatmasını kabul etmeyen avu-

katlar darp edilerek, yerlerde sürüklenerek adliye dışarısına çıkarıldı.

Avukatlar dışarıda oturma eylemi başlatırken polis biber gazı ve coplarla bir kez daha saldırıya geçti. Nuriye ve Semih için sloganlar atarak saldırıya karşın eylemlerini sürdüren avukatlardan yaralananlar olduğu belirtildi.

Saldırının ardından açıklama yapan avukatlar, en ufak demokratik hakka dahi polisin tahammül edemediğini teşhir ederek "Adalet aramaya her yerde devam edeceğiz" dediler.

İran sınırına duvar ve Kürt sorunu

D. Yusuf

Türk sermaye devleti, Rojava sınırına ördüğü duvarın ardından şimdi de İran sınırına duvar örmeye hazırlanıyor. İlk elden Ağrı ile Iğdır arasında 144 kilometre uzunluğunda bir duvar örülmesi planlanıyor. Yapılan açıklamaya göre, kısa süre zarfında yapımına başlanacağı söylenen yeni duvar “yeni güvenlik önlemleri” çerçevesinde devreye sokuluyor.

Hatırlanacağı üzere, Türk sermaye devleti, Rojava özerk oluşumundan duyduğu korku ile, daha önce Suriye sınırında 700 kilometrelik bir duvar ve tel çekme çalışması yapmıştı. Bu duvar Hatay’dan başlayıp, Derik’e kadar uzanıyor. “Türk Seddi” olarak isimlendirilen bu duvar, 8 bin 850 kilometrelik Çin Seddi ve 3 bin 500 kilometrelik ABD-Meksika sınırındaki duvarlardan sonra “dünyanın üçüncü uzun duvarı” özelliğini taşıyor.

Her ne kadar “terör”le gerekçelendirilse de Suriye sınırındaki duvarın da İran sınırına örülecek olanın da esas işlevi bellidir. Kürtlerin Rojava ve Rojhilat-Doğu Kürdistan’daki Kürt kardeşleri ile, aynı anlama gelmek üzere Kuzey Kürdistan’ın diğer parçalarla bağlantısını koparmak hedeflenmektedir. Ayrıca belirtmek gerekir ki güvenlik yalanı ile alelacele devreye sokulmak istenen bu “yeni güvenlik önlemleri”nin, zamanlaması da dahil, şaşılaacak hiçbir yanı bulunmamaktadır.

INKAR, ASİMİLASYON, KIRLI SAVAŞ VE SOYKIRIM POLİTİKASI DEVAM EDİYOR

Türkiye’nin en temel sorunlarından biri olan Kürt sorunu ne zaman tüm yakıcılığıyla kendisini ortaya koymuşsa, anında burjuva cumhuriyetin klasik yalana dayalı inkar, asimilasyon, savaş politikaları ve bunun dolaysız ifadesi olan kanlı

icraatları ile karşılanmıştır.

Oysa Kürt sorunu kendisini tüm yakıcılığıyla dışa vuran ve çözümünü dayatan ulusal bir sorundur. Kürt halkı cephesinden hiçbir keyfi ve haksız dayatma söz konusu değildir. Hiçbir ayrıcalık talep edilmemiştir. İstenen, Kürt ulusunun bir ulus olmaktan kaynaklı son derce doğal ve meşru temel ulusal haklarının, en başta da kendi kaderini tayin etme hakkının tanınması, bir başka ulusun, demek oluyor ki Türk ulusunun kimliği ile değil, kendi kimliği ile ve Türk ulusu ile aynı eşit haklara sahip olmasıdır.

Bırakalım temel ulusal haklarının tanınmasını, sömürgeci sermaye devleti Kürtlerin varlığını dahi tanımamıştır. Anında cumhuriyetin yalana dayalı inkar politikasını devreye sokmuştur. Ona göre Misak-ı Milli sınırları içinde Kürt diye bir

ulus yoktur. Türkiye’de sadece Türk ulusu yaşamaktadır. Devlet kurma ve egemen olma hakkı sadece ve sadece Türk ulusuna aittir. Türk ulusu ise Kürt denilenlerin de içinde yer aldığı tüm anasır-ı islamiyeden müteşekkil bir topluluktur. Keza, uzun yıllar boyunca Kürtçe diye bir dil de yok sayılmaktaydı.

Türk sermaye devleti, cumhuriyetin başlangıcından bugüne dek ısrarla savunulan bu tümüyle yalana dayalı tezlerle sözde bilimsel bir nitelik kazandırmak için her türlü kirli yol ve yöntemle başvurmuştur. Tarihin en kaba ve en aşağılık biçimde tahrifatından ibaret olan, 1930’lu yılların baştan sona ırkçı Türk Tarih Tezi ve aynı zaman dilimi içinde ileri sürülen Güneş Dil Teorisi bunun en somut ve ibret verici ifadesi olmuştur.

Bu tümüyle yalana dayalı inkar poli-

tikasının ürünü ve ifadesi tezlerin temel hedefi, Kürtlerin ulusal demokratik hakları için çeşitli dönemlerde başvurdukları isyan ve ayaklanmaları bastırmakta, tarihin en acımasız soykırımlarına bile rahmet okutan kanlı icraatlarına dayanak yaratmaktır. Bu ayaklanmalara karşı devreye soktukları tenkil ve tedip politikalarını haklı ve meşru göstermektir. Hiç kuşkusuz, sermaye devletinin ve gelmiş geçmiş tüm cumhuriyet hükümetlerinin önlemleri bunlarla sınırlı kalmamıştır.

Kürt ulusal gerçeği kabul edilmeyince, doğal olarak sorunun adı da doğru konmamıştır. Onlara göre sorun bir güvenlik sorunudur, dolayısıyla da devletin bütünlüğüne yönelik bir sorundur. Bir iç sorundan ziyade, Türk varlığı ve devletine düşman dış güçlerin kışkırtması, kökü dışarıda bir sorun olarak tanımlanmıştır. Dolayısıyla buna karşı soykırım da dahil her türlü önlemi almak devletin en doğal ve en meşru hakkı sayılmaktadır.

Elbette ki, başvuru önlemlerde de, gerekçelerde de bir çeşitlilik vardır. İş katliamlar ve soykırımlarla kalmamıştır. Bu katliamlara haklılık ve meşruiyet zırrı kazandırmak maksadıyla, Takrir-i Sükun, Tunceli Kanunu, Mecburi İskan Kanunu gibi, ancak sömürgelerde rastlanılabilecek son derce olağanüstü nitelikte özel yasalar çıkartılmıştır. Katliamların gündemde olduğu dönemlerde söz konusu bölgeler olağanüstü yasalarla ve bu yasaları son derce keyfi ve kurlsız biçimde kullanan, bu konuda sınır ve ölçü tanımayan Aptullah Alpdoğan türü “Özel Valiler”le yönetilmiştir. Eşkiya denilen-

Hücreden arkadaşlarını selamlayan tutsaklara dayak

Elazığ 2 No’lu Hapishanesi’nde 3 kişilik hücrede tutulan Sinan Çelik, Taner Yıldız ve Yalçın Keskin isimli tutsakların bir başka hücrede kalan arkadaşlarını camdan selamladıkları için 20’yi aşkın gardiyan tarafından öldüresiye dövüldükleri ortaya çıktı. Oğlu Sinan Çelik’in görüşüne giden Zübeyde Çelik’in oğlundan aldığı bilgilere göre, tutukluların selamladığını gören bir gardiyan tutuklulara bağırarak içeri girdi. Bir süre sonra 20’yi aşkın gardiyan tutukluların bulunduğu hücreye girerek hiçbir şey demeden tutuklulara saldırmaya başladı.

Görüştüğü oğlunun yüzü, karnı, sırtı ve bacaklarında morarmaların olduğunu *dihaber’e* anlatan anne Çelik, oğlunun kendisine Yalçın Keskin isimli arkadaşlarının durumunun çok ciddi olduğunu, sağ gözünde görme kaybı yaşadığını ve tek başına bir hücrede tutulduğunu anlattığını aktardı.

Oğlunun, durumu savcılığa bildirmeleri üzerine hapishane yönetiminin de haklarında soruşturma başlattığı bilgisini de paylaştığını belirten anne Çelik, “Oğlum ve arkadaşlarında ciddi yaralar olmasına rağmen revire dahi çıkarılma-

diğini söyledi. Birkaç gün sonra durumu savcılığa bildirince savcılık talimatıyla hastaneye götürülüyorlar ve üçü de darp raporu almış” dedi.

Anne Çelik, Yalçın Keskin isimli tutsağın halen hücrede tutulduğunu, oğlu ve arkadaşlarının Keskin’in hayatından endişe duyduklarını da paylaştı. Yaşananları zulüm olarak nitelendiren anne Çelik, “Çocuklarımızı hem dört duvar arasına atıyorlar hem de öldüresiye dövüyorlar. Bunu hangi insanlık, hangi vicdan kabul eder” sözleriyle tepki gösterdi.

lerin alelacele yargılanıp idam edilmele-ri için Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ne rahmet okutan İstiklal mahkemeleri adlı özel mahkemeler kurulmuştur. Mecbur-i İskan Kanunu'na dayanılarak on binlerce insan Türkiye'nin en ücra köşelerine sür-ğün edilmiş, yıllarca kendi eski yurtlarına dönüşleri yasaklanmıştır. Yaşadıkları top- rakların büyük bölümü ise, yasak bölge- ler sayılmıştır. Jandarma zulmü, karakol dayağı vakayı adliyeden sayılmıştır.

Diğer yandan da sistemli ve acıma- sız bir asimilasyona başvurulmuştur. Kentlerin, köylerin, insanların adları Türkçe olarak değiştirilmiştir. Kürdistan'ın dağına taşına "Önce vatan" yazdırılmış, "Vatandaş Türkçe Konuş" gibi direktif- ler verilmiştir. Uygarlaştırma ve eğitim seferberliği aşağılık yalanı ile her yerde ilkokullar, yatılı bölge okulları ve öğret- men okulları açılmıştır. Öğretmen okulla- rının ilk mezunları Kemalizm'in ve burju- va cumhuriyetin misyoneri olarak yetiş- tirilip, isyan bölgelerine gönderilmiştir. Okullarda her gün "Türküm, doğuyum" diye başlayıp, "Varlığım Türk varlığına armağan olsun" diye biten ırkçı antlar okutulmuştur. Her hafta sonu ve hafta başı Türk bayrağı göndere çektilirilmiş, devletin milliyetçi-şoven İstiklal Marşı söylenmiştir. Resmi bayramlarda Ey Türk Gençliği hitabesi okutulmuştur. Resmi tarihte ne varsa, çocuk beyinlere şırınga edilmiş, kendilerini inkar etmeleri için ne gerekiyorsa her şey yapılmıştır.

Kürdistan cumhuriyet politikaları gereği kasıtlı olarak uzun yıllar boyun- ca ekonomik ve sosyal geriliğe mahkum edilmiştir. Yakın döneme kadar fabrika, işyeri vs.den eser yoktur. Kürt halkı çıp- lak zor ve dayanılmaz baskıların yanı sıra, yokluk ve yoksullukla boğuşmaktadır. Bir kısmı Türkiye'nin büyük kentlerine mevsimlik işçilik yapmaya gider. Özellikle sınır boylarındaki kentlerin Kürtleri ise, kaçak ticareti yapmaya mecbur bırakılır. Hem sınırın bir karış ötesindeki akraba- larını görmek ve hem de bu arada bir- kaç ürün alıp satarak geçimini sağlamak maksadıyla kaçakçılık yapar. İşte tam da burada mayın tarlaları ve sınır karakol- ları devreye girer. Her köyden kaçakçılar mayın tarlalarından geçer, kimisi ağır bi- çimde yaralanır ya da yaşamını yitirir. Bu adeta onların kaderi olur. Ancak bununla da kalmaz General Mustafa Muğlalı'lar türer, Kürtler taranılır, 33 kurşun sıkıla- rak katledilirler. Roboski örneği gibi katli-amlara uğrarlar.

Kürtlere dönük önlemler içeri ile sı- nırlı kalmaz, sınır ötelere de taşar. Kimi zaman mayın döşemedir bu, kimi zaman kaçakçılarla yapılan silahlı çatışmalardır. Kimi zaman sınırdan geçemeye çalışan devrimcilere dönük infazlardır. Kimi za- man Güney Kürdistan'daki Molla Mustafa Barzani hareketi ile ilişkili Kürdistanî par- ti ve örgütlere dönük operasyonlar ve tutuklamalardır. Bölgenin diğer sömür- geci devletleri, yani Irak, Suriye ve İran ile Kürtlere karşı karanlık ve kirli tarihsel

Her ne kadar "terör"le gerekçelendirilse de Suriye sınırındaki duvarın da İran sınırına örülecek olanın da esas işlevi bellidir. Kürtlerin Rojava ve Rojhilat-Doğu Kürdistan'daki Kürt kardeşleri ile, aynı anlama gel- mek üzere Kuzey Kürdistan'ın diğer parçalarla bağlantısını koparmak hedeflenmektedir.

ittifaktır. Kimi zaman da Musul ve Kerkük üzerinde tarihsel hak iddiasıdır.

Türk sermaye devleti dün de bugün de Kürt ulusal gerçeğini ve Kürt sorunu gerçeğini kabul etmemeyi kendi ulusal ve devletsel çıkarları ve geleceği baki- minden bir varlık yokluk sorunu olarak görmüştür. O bu gerçeği tanımaya ve ge- reğini yapmaya muktedir değildir. Onun bu konudaki yegane politikası, tüm bu önlemlerde ve bu önlemlerin dolaysız ürünü olan bugüne kadarki kanlı icraat- larda ifadesini bulan inkar, asimilasyon ve her defasında toplu imhalarla so- nuçlanan saldırı ve savaş politikalarıdır. Nedir ki tüm bunlar boşunadır. Devletin baskı ve zorbalığı, Kürt sorunu konusun- daki çözümsüzlük ve çaresizliğinin en iyi anlatımıdır. Nihayetinde bir işe yarama- mıştır.

KÜRT SORUNU BİR GÜVENLİK SORUNU OLMAYIP, TOPLUMSAL- SİYASAL BİR SORUNDUR

Sömürgeci Türk sermaye devleti- nin, sözü edilen politikalarda, bunların ifadesi önlem ve icraatlarda bir sonuç alamadığı bilinmektedir. Cumhuriyetin kuruluşunun hemen akabinde peş peşe büyük katliamlar yapmıştır. 1946'lara gelindiğinde, Kürtlerin üzerine beton döktüğünü söyleyip, sorunu çözdüğünü sanmıştır. Ne var ki kökü derinlerde bu toplumsal-siyasal sorun 60'lı yıllarda, üs- telik bu kez, Kürt alt sınıflarının hareketi olarak yeniden sermaye devletinin karşı- sına çıkmıştır. 70'li yıllarda daha bir geli- şip serpilmiş, kendisini kendi mecrasında ve ayrı olarak ifade eder hale gelmiştir. 80'li yıllar bir başka dönemdir. Kürt ulu- sal enerjisi PKK tarafından 84'lerde açığa çıkartılmış, mücadele bir ulusal patla-

maya dönüşmüştür. Cumhuriyet tarihi boyunca başvuru tüm önlemler, hem de daha büyük güçlerle, daha etkili ve acımasız yöntemlerle ve emperyalizmin açık desteği ile devreye sokulmasına rağ- men, yine sonuç alınamamıştır. Sorun, çözülmek şurada kalsın, daha bir yakıcı hale gelmiştir. Çözümsüzlük daha da de- rinleşmiştir. Kürt ulus gerçeği devletin sözcülerince bir "realite" olarak kabul edilir hale gelmiştir.

Gelinen yerde ise Kürt sorunu artık bir bölge sorunudur. Kürdistan'ı dört parçaya bölen sınırlar Kürt ulusal müca- delesinin de katkısı ile delik deşik olmuştur. Kürt sorunu büyümüş, tüm yakıcılığı ile hem bölgenin sömürgeci devletlerine ve hem de gerisindeki emperyalistlere çözümünü dayatmaktadır. Kürt hareketi etkin bir konum kazanmış, bölgenin yeni müdahil gücü olmaya doğru seyretmek- tedir. Kürtler sürekli yeni kazanımlar elde etmektedir. Güney'deki federe devlete şimdi bir de Rojava özerk yönetimi ek- lenmiştir ve adeta tanınmayı beklemek- tedir. Sermaye devleti tüm dikkatini sınır ötesine, eşdeyişle Rojava'ya yoğunlaştır- masına, sahadaki IŞİD ve benzeri cihatçı çetelerle kirli ittifak halinde sürdürdüğü saldırı ve kirli savaşa rağmen hala bir so- nuç alamamış bulunuyor. Kürt sorununu merkeze koyan saldırı ve savaş politika- ları her defasında iflas ediyor. Fakat yine de bu politikada ısrar ediliyor. Yerinde bir ifade ile, günümüzde Türk sermaye dev- letinin elinde Kürt düşmanlığından, sivri ucu Kürtlere dönük saldırganlık ve savaş politikalarından başka bir önlem kalma- mıştır. Buna adeta mecbur ve mahkum- dur.

Suriye sınırında yükselttiği duvar- dan sonra, bu kez de İran sınırında inşa

edeceğini açıkladığı duvara gelince, bu da öncekiler gibi beyhude bir çabadır. Son bir çırpışın unsurlarından biridir sadece, Kürt sorunu bu ve bugüne dek başvuru önlemlerle, saldırı ve savaş politikaları ile çözülmemiştir, bu aynı ön- lemlerle çözülemeyecektir.

Kürt sorunu mayın tarlalarının, Roboski türü katliamların, sınır boyla- rında Çin Seddi misali uzun ve yüksek duvarların, ha bire inşa edilen karakol ve kalekolların, özyönetim bahanesi ile Kürt kentlerinin yakılıp yıkılmasının, yüzbin- lerin mecburi göçe zorlanmasının, toplu imhaların, tıklım tıklım dolan hapishane- lerin, kitlesel gözaltı ve tutuklama terö- rünün, canlı yayınlı gösterilen yargısız infazların, kayyum yolu ile belediyelerin gasp edilmesinin, Kürt milletvekillerinin tutuklanmasının, histerik linç girişimle- rinin, sınır ötesi Cerablus seferi gibi se- ferlerin çözebileceği bir sorun değildir. Bunlar olsa olsa sorunu daha da ağır- laştıracaktır, daha karmaşık hale getirip, daha yakıcı biçimde sermaye devletinin önüne koyacaktır.

Bir kez daha, Kürt sorunu bir sınır güvenliği sorunu olmayıp, toplumsal-si- yasal bir sorundur. Türkiye denen siyasi coğrafyanın temel toplumsal sorunlar bütünün parçası önemli bir sorundur. Sorun bu bütünlük içinde ele alınmalı ve toplumsal sorunların çözümünün ye- gane aracı olan toplumsal devrimle çö- züleceğine inanılmalıdır. Bu, Türkiye ve bölge koşullarında birleşik sosyalist bir devrim demektir. Böylesi bir devrimin tek muhatabı ise tüm uluslardan Türkiye işçi sınıfıdır. Kürt sorunu tüm kapsamı ve tüm yakıcılığı ile çözülmek üzere Türkiye işçi sınıfı ve sınıf devrimcisi komünistle- rin önünde durmaktadır.

Sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadele!

Sermaye sınıfından "istikrar" beklentilerine ve "iş dünyası için yatırım ortamını iyileştirecek ekonomik reformlar ve programların öncelikli olduğuna" dair özel vurguları sürekli duymaya alıştık. 16 Nisan referandumunda da, daha sonuçlar resmi olarak belli olmadan TÜSİAD açıklama yapmış, "Türkiye'nin yapısal sorunlarına yönelik reform ve çözüm" çağrılarını yinelemişti.

Sermaye sınıfının istikrar ve reformdan anladığı, kasalarını sorunsuzca ve daha fazla doldurabilmeleri için gerekli koşulların sağlanmasıdır. Bir başka ifadeyle işçi sınıfını daha fazla sömürmek, işçilerin şimdiye dek elde ettiği hak kazanımlarından kurtulmak ve bunu yaparken de hiçbir eylemsel tepki, direniş, grev vb. ile karşılaşmamaktır. İstedikleri, dikensiz gül bahçesidir. Yani çalışma düzenini tamamen esnekleştirerek, işçi sınıfını kurlsız, keyfince ve güvencesiz çalıştırabilmektir.

Sermaye bu amaçla pek çok koldan saldırmaktadır. Öncelikle sermaye için bir yönetme aygıtı olan devletin yarattığı imkânlardan bahsetmek gerekmektedir. Son dönemde yaşanan hak gasplarına baktığımızda bu daha net görülebilmektedir. Örneğin meclisten işçi yararına çıkan bir yasaya/karara rastlamak mümkün değildir. Kiralık işçilik yasasını meclisten geçirenler şimdilerde kıdem tazminatının gaspına hazırlanıyor. Ya da kamuda yeni personel rejimi düzenlemeleri ile esnek ve güvencesiz çalışma tipi yaygın ve kalıcı hale getirilmek isteniyor. Öte yandan işçi sınıfı, haklarını korumak adına bir adım attığında devletin polisini, yargısını karşısında buluyor. Bir kalemde grevleri yasaklanıyor vb. Bundan sonra sermayedarların işleri daha da kolaylaşacaktır. Zira artık referandumla adım atılan "tek adam rejimi" ile bir çırpıda is-

tedikleri yasaları hiçbir engel tanımadan geçirebilecekler.

Tabi burada sendikal bürokrasinin sermayeye verdiği hizmetleri de belirtmek gerekir. Yandaş sendikalar örneğinde olduğu gibi sermayenin istediği "reformlar" açıktan desteklenmekte ya da sarı sendikalar örneğindeki gibi, işçi sınıfının eylemsel potansiyeli boşa düşürülmekte, fiili mücadelesinin önüne geçilmektedir.

Bunlarla birlikte ele alınması gereken bir diğer önemli yan ise sermaye düzeninin propaganda çalışmalarıdır. Bu kirli ve gerici propagandayı ellerindeki medya imkanlarıyla sürekli işliyor, işçilerin bilinçlerini bulandırıyorlar. Nasıl ki zamanında F tipi hücre hapishanelerini villa diye sunmuşlarsa, hak gasplarını da reform diye işçilere yutturmaya çalışıyorlar. Algı yönetmede ustalaşan AKP iktidarı eliyle bu daha kolay yapılıyor. Örneğin kıdem tazminatının gaspı Çalışma Bakanı tarafından bir "müjde" gibi sunuluyor. Medyada bu gasp, "1 gün çalışan bile kıdem tazminatı alacak", "istihdam artacak" gibi yalanlarla işleniyor.

Bir yandan taşeron işçiye kadro söz-

leri her seçim öncesi sürekli öne çıkarılırken, diğer yandan tüm çalışma yaşamında taşeron güvencesizliği egemen hale getirilmek, tüm işçileri güvencesiz, esnek çalışma koşullarında sefalet üçretlerinde eşitlemek istiyorlar. Bunu da sınıfın çoğunluğunun iş bulacağı, çalışma sürelerinin kılacağı yalanlarıyla birlikte yapıyorlar.

Gerçekleri ters yüz ederek ya da kavramları değiştirerek, sömürüyü saklayabileceklerini sanıyorlar. Örneğin, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) temsilcisi Cengiz Delibaş, ILO tarafından düzenlenen Sosyal Diyalog, Sürdürülebilir Kalkınma ve Çalışma Yaşamının Geleceği Konferansı'nda, tam zamanlı çalışma gibi taleplerin eskide kaldığını, Türkiye'de kayıt dışı çalışma dışında esnek bir çalışmanın olmadığını söyleyebiliyor. Ya da kiralık işçiliğin yerine, "ödünç" denilmesini isteyebiliyor!

Bu algı operasyonunun bir diğer yanı da güvenceliyi güvencesizle, kadroluyu taşeronla vb. kıyaslayarak yapılanıdır. Sınıfı bölen bu yöntemle bir taşla iki kuş vurulmaktadır. Öncelikle bu yolla sınıfın birleşik mücadele ve dayanışma bilinci-

ne daha baştan ket vurulmaktadır. Biri ölümü gösterip sıtmaya razı edilmekte, diğeri de kendi kötü koşullarının nedeni diğeriymiş gibi bir yanılsamaya sürüklenmektedir. Örneğin kamudaki güvencesizleştirme saldırısı "memurların rahatlığına karşı kin" ile birlikte öne sürülebilmektedir. Ya da özelleştirmeye karşı yapılan işçi eylemlerinde görüldüğü gibi, kamudaki işçilerin iş güvencesi mücadelesi, "Devletin malı deniz, yemeyen domuz" mantığıyla kirli propagandalara konu edilmiş, özelleştirmeler meşrulaştırılmak istenmişti.

TEKEL işçilerinin Ankara eylemine ilişkin R.T. Erdoğan tarafından ifade edilenleri hatırlatmak konuyu özetlemektedir. TEKEL işçilerini maaş almadan çalışan işçiler gibi sunduktan sonra; "Depolarda duruyorlar, aydan aya maaşı alıyorlar. Ne üretim, ne şu, ne bu. Böyle bir şey yok. Böyle mi sürececek bu kardeşim? Bu ülke, bu devlet ayda TEKEL işçilerine 40 trilyon maaş ödüyor ve biz bu maaşla en az 3-4 kat işçiyi istihdam edebiliriz" demişti. Benzeri örnekler çoktur. Özellikle geri bilinçli, örgütsüz çoğunluğa yönelik olarak yapılan bu aldatıcı propagandalarla görece daha iyi çalışma koşulları olanlar karşı karşıya getirilmekte, birinin emeklerini korumaya dönük eylemleri karalanmakta ve yalnızlaştırılmakta, diğerinin ise kötü koşullarının nedeni saptırılmakta, toplamda sınıfın çalışma koşulları sefalet ve kölelik koşullarında eşitlenmek istenmektedir. Kazanan sermaye, kaybeden işçi sınıfı olmaktadır.

Sermayenin köleleştirme, güvencesizleştirme ve sınıfı bölen her türden saldırılarına karşı işçi sınıfının birliğini kurabilmesi ve sınıf bilincinin gelişmesi gerekmektedir. Bunun için de bilinçlendirme ve örgütlenme çalışmalarına hız verilmelidir.

Sendika düşmanı Hugo Boss'ta direniş

İzmir'de Hugo Boss fabrikasında çalışan ve Teksif Sendikası'na üye olduğu için işten çıkartılan Mehmet Fatih Uyda için 13 Mayıs'ta Gaziemir Serbest Bölge girişinde eylem yapıldı.

Vardiya değişimlerinin yapıldığı saatte serbest bölge girişinde pankart, döviz ve flamalarla işten çıkan ve işe giden işçiler karşılandı.

Fabrikanın vardiya çıkışı beklenirken basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasını okuyan, işten çıkartılan Uyda 15 yıldır Hugo Boss'ta çalıştığını ve 12

yıldır sendikal mücadele yürüttüğünü belirterek "Sendikaya üye olduğum için 20 Mart'ta hakkıma yönelik çeşitli iftiralarla tazminatsız işten çıkartıldım" diye konuştu.

Sendikalı olmanın anayasal bir hak olduğunu hatırlatan Fatih Uyda çeşitli bahanelerle sendika üyelerinin işten çıkarıldığını belirtti. Fabrikada çeşitli baskılar uygulandığına dikkat çeken Uyda, bunları şöyle sıraladı: "İşten çıkarma, üretim bandını değiştirme, akla ve mantığa sığmayacak psikolojik baskılar uy-

gulanmakta, mobbing baskısıyla içeride çalışmayı zorlaştıran huzursuzluk ortamı yaratılmaktadır."

Fabrikada 12 yıldır, 350 civarında işçinin sendikalı oldukları için işten atıldığını belirten Uyda, sendikalaşma talepleri kabul edilinceye kadar Esbaş önünde tek başına direnişe başladığını ifade etti.

Teksif Genel Başkan Yardımcısı Ersin Çelik'in de işten atma saldırısını teşhir ettiği eyleme BDSP, Eğitim Sen, Deriteks ve EMEP destek verdi.

Kıdem tazminatı için “İşsizlik Fonu” itirafı

Kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesi için sermaye devletinin çalışmaları devam ederken 16 Mayıs günü Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Müezzinoğlu açıklamalarda bulundu.

Sendikasız ve örgütsüz emekçilerin büyük çoğunluğunun tazminatlarının gasp edildiği gerçeği üzerinden demagoji

yaparak saldırı düzenlemesini emekçilere parlatmaya çalışan sermaye sözcüsü istemeyerek de olsa ‘açık’ konuştu.

MÜEZZİNOĞLU: “İŞSİZLİK FONU GİBİ OLACAK”

Kıdem tazminatlarının fona devredilerek güvenceye alınacağını iddia eden

Müezzinoğlu, bu açıdan “işsizlik fonu” örneğini verdi. “İşsizlik Fonu ne güzel işliyor, denetime açık, şeffaf” gibi ifadeler kullanan Müezzinoğlu, kıdem tazminatı fonunun da “böyle” olacağını söyledi.

Kıdem tazminatına ilişkin düzenleme için “İşsizlik Fonu” örneğinin verilmesi ise bu uygulamanın işçi ve emekçilere değil, sermayeye yarayacağına işaret ediyor. Zira “İşsizlik Fonu”ndan işsizler değil, patronlar sınıfı yararlanıyor. Bu örneği veren Müezzinoğlu ise -sermaye temsilcisi olduğu için doğal olarak- bu gerçeğe değinmekten kaçındı.

“PARANIN FONDA KALMASI TEŞVİK EDİLECEK”

Bunun yanı sıra Müezzinoğlu, fondaki paraların ne zaman çekilebileceğine ilişkin soruya “Paranın fonda kalması teşvik edilecek” diye yanıt verdi. “Çalışan parayı erken çekmek istediğinde kayıpları olacak, fonda kalıp daha sonra çekildiğinde çalışan daha çok kazanacak” diyen Müezzinoğlu, esasta fonun işçiler için değil başka amaçlar için kullanılacağını da sinyali verdi.

Fon uygulaması, işçi ve emekçilerin gasp edilen tazminatlarını güvenceye almak için devreye sokulmuyor. Bundan ziyade, fonda biriken parayla patronlar sınıfı ve devleti beslemek isteniyor.

“Çalışma seferberliği”: İşsizlik yine arttı

Sermaye devleti “istihdam” vaatleri ve “çalışma hayatında milli seferberlik” yalanlarıyla emekçileri oylarken işsizlik oranlarındaki artış devam ediyor. Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) sınırlı oranda yansıttığı işsizlik rakamlarında Şubat döneminde de artış olurken işsizlik oranı 12,6’ya çıktı.

GENÇ NÜFUSTA İŞSİZLİK ORANI ARTIYOR

TÜİK, 2017’nin ilk 3 ayını kapsayan Şubat dönemine ilişkin işgücü istatistiklerini 15 Mayıs’ta açıkladı. Buna göre işsiz sayısı, geçen yılın aynı dönemine göre 676 bin kişi artarak 3 milyon 900 bin kişi olurken işsizlik oranı da 1,7 puan artışla yüzde 12,6’ya çıktı. Genç nüfusta ise işsizlik oranındaki artış 4,7 puanla dikkat çekerken bu kesimde işsizlik oranı yüzde 23,3’e çıktı.

İSTİHDAM ARTIYOR AMA...

AKP şefleri “istihdam seferberliği” başlatsalar da bunun işsizliğe bir çözüm olmadığı bu ayki işgücü istatistiklerinde bir kez daha gözler önüne serildi. Zira istihdamda artışlar olsa da iş gücüne katılma oranındaki artış istihdamdaki artıştan görece daha çok olduğu için bunlar işsiz sayısındaki artışa ve dolayısıyla da işsizlik oranında ki artışa denk düşmüş oldu.

Şubat döneminde önceki yıla kıyasla istihdamda 500 bin kişi artış olurken iş gücü önceki yılın aynı dönemine göre 1 milyon 175 bin kişi arttı. İstihdam oranı geçtiğimiz yıla kıyasla değişim göstermeyerek yüzde 45,3 oranında kalırken iş gücüne katılım oranı yüzde 51,8 oldu.

KAYIT DIŞI ÇALIŞMADA DA ARTIŞ

Sermaye devleti sosyal güvencesi olmayan kalmayacak diye reklamlar verirken iş gücü istatistikleri, kayıt dışı istihdamdaki artışla bunun bir aldatmaca olduğunu ortaya serdi.

Herhangi bir sosyal güvenlik kuruluşuna bağlı olmadan, kayıt dışı çalışanların oranı geçtiğimiz yılın Şubat dönemine kıyasla 0,7 puan artışla yüzde 32,8’e yükseldi.

OHAL ve KHK’larla kıyımın sürdüğü kamu alanına ilişkin Maliye Bakanlığı’nın verilerine göre istihdamda düşüş olduğu belirtildi. Kamu istihdamı geçtiğimiz yılın aynı dönemine kıyasla yüzde 1,2 azalmayla 3 milyon 558 bine düştü.

TÜPRAŞ’ta TİS görüşmelerinde anlaşma

Petrol-İş Sendikası ile TÜPRAŞ arasında sürdürülen Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri 15 Mayıs’ta anlaşmayla sonuçlandırıldı.

TÜPRAŞ yönetimi ile İstanbul’da yapılan toplantıda Petrol-İş’in Kırıkkale, Batman ve İzmit şubeleri sözleşmeyi imzalarken Aliğa şube yönetimi ise zam oranının düşük olmasından kaynaklı söz-

leşmeyi imzalamadı. Ancak buna rağmen diğer üç şubenin onayını yeterli gören genel merkez sözleşmeyi imzaladı.

TÜPRAŞ Aliğa rafinerisinde sendika tarafından işçilere yapılan açıklamada anlaşmanın detaylarına ilişkin şu bilgiler verildi:

* KOÇ sermayesininrettiği 7 madde eski TİS’te olduğu biçimiyle geçti,

* Birleştirilmiş sosyal yardım 370 TL,

* Bayram yardımı 380 TL oldu.

Ücretlere,

1. altı ay için yüzde 9,

2. altı ay için enflasyon oranında,

3. altı ay için enflasyon oranında,

4. altı ay için enflasyon + 0.50 puan zam yapılacaktır.

İşten atma saldırılarına ve köleliğe karşı grev ve direnişler sürüyor

Patronların sendika düşmanlığı ve işten atma saldırıları aralıksız devam ederken işçiler de iş bırakma eylemleri, direniş ve grevlerle haklarını aramayı sürdürüyor.

YILDIZ SUNTA İŞÇİLERİ GREVDE

Kocaeli Kartepe'de kurulu bulunan Yıldız Sunta fabrikasında işçiler 11 Mayıs'ta greve başladı.

Türk-İş'e bağlı Ağaç-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu iş yerinde işçiler 2010 yılından beri ücret zammı almadan çalışıyordu. 6 aydır yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden anlaşma çıkmayınca işçiler fabrikada üretimi durdurdu.

57 maddelik toplu sözleşmeden sadece birkaçında anlaşma sağlanamadı. Anlaşmanın sağlanamadığı maddeler ise ücretlere yüzde 30 zam yapılması, mesailerin yüzde 200'den yüzde 300'e çıkartılması ve dini bayramlarda 1'e 4 zam istemi oldu. Fakat yönetim işçilerin yüzde 30'luk zam talebine karşılık yüzde 12 zam önerdi.

436 işçinin çalıştığı fabrikada ortalama 1750 TL civarında giydirilmiş maaş alan işçilerin aldığı grev kararı doğrultusunda şirket yönetiminden de bir açıklama geldi. Açıklamada küresel kriz koşullarını öne süren yönetim, enflasyonun üzerinde zam yaptıklarını söyleyerek grevin altını boşaltmaya çalıştı.

"Bu iş yerinde grev var!" pankartının asıldığı fabrika önünde kitlesel bir eylemle başlayan grev, kurulan çadırda grev gözcüleri tarafından devam ettiriliyor.

BOMİ'DE SENDİKA DÜŞMANLIĞI

İtalya menşeli olan ve Roche ilaç firmasının Türkiye'deki depolama faaliye-

tiği üstlenen taşeron Bomi Group-Lodi Sağlık Lojistik, sendika düşmanlığına devam ediyor.

Daha önce DGD-SEN Başkanı Murat Bostancı'nın sendikal örgütlenme nedeniyle işten atıldığı Bomi Group-Lodi Sağlık Lojistik deposunda, 17 Mayıs'ta sendika üyesi iki işçi daha "performans düşüklüğü" bahanesiyle işten atıldı.

EVYAPORT'TA 80 İŞÇİ DAHA İŞTEN ATILDI!

Kocaeli'nin Körfez ilçesinde bulunan EVYAPORT limanında, işçilerin sendikal örgütlenme hakkını kullanmasının ardından başlayan işten atma saldırısı devam ediyor.

İşçilerin Türkiye Liman, Deniz, Tersane ve Depo İşçileri Sendikası'nda

(Liman-İş) örgütlenmesinin ardından kıyım başlatan EVYAPORT, "iş potansiyelinin azalması" bahanesiyle geçtiğimiz hafta 80 işçiyi daha işten attı.

6 Mayıs'ta da 13 işçinin işten atıldığı EVYAPORT'ta toplam 160 işçinin işten atılacağı öğrenildi.

FORD OTOSAN'IN İKİYÜZLÜLÜĞÜ

Ford Otosan yönetimi bir yandan işçilere "ödül" dağıtıp göz boyamaya çalışırken, bir yandan da "performans düşüklüğü" bahanesiyle işçi atıyor.

Ford Otosan Kocaeli fabrikasında bu yıl altıncısı düzenlenen 'Yıldızlar Töreni'nde, 160 işçiye "ödül" olarak Türk Metal'e ait Büyük Anadolu Didim Otel'de tatil hediye edildi.

Fabrika yönetimi ve Türk Metal'in işbirliğine ayna tutan "ödül"ün hemen

ardındansa bir işçi "performans düşüklüğü" bahanesiyle işten atıldı.

15 Mayıs günü saat 16.00'da, montaj bölümünde çalışan Ersin Demirkır adlı işçinin işine son verildi.

HALDIZ İNŞAAT'TA İŞÇİLER İŞ BIRAKTI

İstanbul'daki Haldiz İnşaat'ta işçiler, çalışma koşullarının ağırlığına ve kötü yemekler verilmesine tepki göstererek 16 Mayıs'ta iş bıraktı.

Sancaktepe ilçesinde bulunan ve Bizimtepe adıyla yürütülen proje kapsamında inşaatta çalışan işçiler, yemek, yaşam ve çalışma koşullarının düzeltilmesini istediler.

İş bırakan onlarca işçi, talepleri karşılanıncaya kadar eylemi sürdüreceklerini açıkladı.

PETKİM'DE İŞÇİ KIIYIMI SÜRÜYOR

Krizlerinin faturasını işçilere ödettiler çıkış arayan patronlar Petkim'de de "FETÖ" bahanesiyle işçi kıyımına devam ediyor.

OHAL'i fırsata çevirerek işten atma saldırısının devreye sokulduğu Aliğa Petkim'de 15 Mayıs'ta devam eden kıyımda 4 işçinin daha iş akdinin feshedildiği öğrenildi.

11 ve 12 Mayıs günleri sırasıyla 4 ve 7 işçi işten atılmıştı. İçişleri Bakanlığı'nın Petkim yönetimine gönderdiği liste üzerinden kıyım yapıldığı öne sürülürken işçiler hiçbir somut delil gösterilmeden "FETÖ" bahanesiyle 25/2 maddesi kılıfıyla işten çıkarıldı.

DEV TEKSTİL GMYK 2017 Mayıs Ayı Toplantı Sonuç Bildirgesi

Sendikamızın Genişletilmiş Merkezi Yürütme Kurulu (GMYK) 14 Mayıs'ta toplandı. İşçi ve emekçileri ilgilendiren sosyal, siyasal, ekonomik gündemler ve sendikamızın iç gündemleri GMYK toplantısında değerlendirildi ve çeşitli kararlar alındı.

İlk gündem olarak, temsilciliklerimiz çalışmalarını ve deneyimlerini aktardılar. Temsilciliklerimizin yerel deneyimlerinin genele mal edilmesi için anlamlı tartışmalar yapıldı. Pratik çalışmada açığa çıkan eksikliklerimizin giderilmesi için çeşitli müdahaleler saptandı.

* Sendikamızın yürüttüğü referandum ve 1 Mayıs çalışmaları değerlendirildi.

Referandum ön sürecinde, 'Hayır' tutumunu işçi sınıfı içinde ete kemiğe büründürmek için belirlenen merkezi ve yerel araçlarımız etkili biçimde kullanıldı. Çeşitli araçların yanı sıra referandumda işçilerin neden 'Hayır' demesi gerektiği üzerine toplantılar, seminerler vb. gerçekleştirildi. Referandum çalışmamızın en anlamlı ayaklarından birini çeşitli fabrika ve sanayi havzalarında çalışan işçilerin özgün sorunlarının referandumla bağını kuran müdahalelerimiz oluşturuyor.

Her türlü baskı ve tehdide rağmen ülke genelinde engelleri aşan, alternatif müdahale yolları yaratan geniş bir 'Hayır' çalışması yürütülmüştür. Bu çabaların karşılığı sandığa da yansımıştır. Fakat kurulu düzenin kurumları kendi yasalarını dahi hiçe sayan tutumlar sergilemişlerdir. Alenen yaşanan hırsızlık ve hileler, yasalarla çalışma kuralları belirlenmiş YSK vb. gibi kurumlar tarafından normal görülmüştür. Referandum süreci bir kere daha göstermiştir ki emeğimizi çalarak zenginleşenler oylarımızı çalmak için de aynı pervasızlıkla davranmışlardır. Son günlerde çeşitli kesimlerin yürüttüğü "2019'a hazırlanalım" yaklaşımı emek ve oy hırsızlarının tutumunu meşrulaştırmaya hizmet etmektedir. Sendikamız emek hırsızlarına, oy hırsızlarına karşı fiili meşru mücadele anlayışıyla hareket edecektir. Hile ve hırsızlıkla belirlenen referandum sonucunun hiçbir meşruiyeti olmadığını işçi ve emekçilere anlatacağıdır.

Sendikamız referandumun ön günlerinde 1 Mayıs'ı daha belirgin biçimde gündemine almıştır. Bir önceki GMYK toplantımızda belirlediğimiz birleşik, kitlesel ve devrimci ruhuna uygun 1 Mayıs için çeşitli adımlar atılmıştır. Bu doğrultuda İstanbul ve Çorlu'da çeşitli kurumlara sendikamız tarafından toplantı çağrısı

DEV TEKSTİL Genişletilmiş Merkezi Yürütme Kurulu (GMYK) 14 Mayıs'ta toplandı. İşçi ve emekçileri ilgilendiren sosyal, siyasal, ekonomik gündemler ve sendikamızın iç gündemleri GMYK toplantısında değerlendirildi ve çeşitli kararlar alındı.

yapılmıştır. Her iki kentte belli sonuçlar elde edilmiştir. Mersin ve İzmir'de de sendikamız 1 Mayıs'a katılmıştır.

İstanbul 1 Mayıs'ında yasağa ve ica-zetçiliğe karşı Taksim iradesinin gösterilmesi ve bu iradenin oluşturulmasında sendikamızın aktif bir taraf olması ayrıca önemlidir.

* İşçi ve emekçilere yönelik saldırılar da GMYK toplantısında ele alınmıştır.

AKP iktidarı patronların isteği doğrultusunda işçi ve emekçilere yönelik yeni sosyal yıkım saldırıları hayata geçiriyor. BES, İşsizlik Fonu yağmasının genişletilmesi, Varlık Fonu uygulaması, kiralık işçilik vb. uygulamalarına şimdi de kıdem tazminatının gaspını eklemeyi düşünüyorlar. Düne kadar "kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir" diyen sendikalar bu saldırı karşısında suskunluğunu koruyor. Hükümet yandaş medya aracılığıyla fonu işçilere iyi bir uygulama olarak yutturmaya çalışıyor. Kirli ve yalan propagandanın önemli bir işçi bölümünde etkili olduğunu söyleyebiliriz.

İşçi sınıfı için kısmi bir iş güvencesi anlamına gelen kıdem tazminatı hakkının gaspına ilişkin sendikamız, işçileri aydınlatan ve mücadeleye çağıran çalışmalar yürütecektir. Gündemdeki yasal

düzenlemenin hayata geçmesi halinde kıdem tazminatı hakkının güdükleşeceği ve patronların toplu işçi kıyımı gerçekleştirmesinin daha kolaylaşacağı işçi ve emekçilere anlatılacaktır. Kıdem tazminatı hakkımızın gaspını teşhir eden ve nasıl korumamız gerektiğine işaret eden sticker, bildiri, broşür vb. araçlar hazırlanacaktır. Sendikamız 21 Mayıs'tan itibaren sanayi havzaları ve kent merkezlerinde bilgilendirme masaları kurarak, imza kampanyası yürütmeyi, işçi toplantıları ve paneller gerçekleştirmeyi önüne koymuştur.

* GMYK toplantımızın bir diğer gündemi OHAL ve KHK düzeninin yarattığı baskı ve saldırılar olmuştur. KHK'larla haksız hukuksuz yere ihraç edilen kamu emekçileri çeşitli kentlerde direnişlerini sürdürüyorlar. Sendikamız ilk andan itibaren direnişlerin yanında oldu. Direnişçilerin talepleri haklı ve meşrudur. Talepler sadece kamu emekçilerinin değil bütün işçi ve emekçilerin talebidir. Bu bilinçle hareket eden sendikamız direnişlere aktif desteği sürdürmeye devam edecektir. Direnişlerle dayanışma için oluşturulacak platformların aktif parçası olacaktır. Bu doğrultuda adımların atılmadığı alanlarda direnişleri ve

taleplerini geniş kitlelere anlatmak için toplantı, panel ve çeşitli araçları daha belirgin biçimde devreye sokacaktır.

* GMYK toplantımızın bir diğer gündemi ise 2. Olağan Genel Kurul süreci olmuştur. GMYK genel kurul süreci için takvimini oluşturarak hazırlıklara başlama kararı almıştır. Sendikamızın 2. Olağan Genel Kurulu 9 Temmuz'da gerçekleştirilecektir. Bütün üyelerimizi genel kurul hazırlık sürecine dâhil etmek için çeşitli görevler saptanmış ve atılacak adımlar karara bağlanmıştır. GMYK bütün üyelerimizi sendikamızın ilkelerine uygun bir genel kurul süreci örgütlemek için daha fazla emek harcamaya davet ediyor.

* Son olarak sendikamızın yayınları değerlendirmeye konu edilmiştir. Yayınlarımız tekstil işçilerinin sorunlarına yeterli yanıt üretememektedir. Bu eksikliğin giderilmesi için belirlenen müdahalelerin karşılığını bulması için üyelerimizin yayınlarımıza daha fazla katkı sunması gerekmektedir. Başta üyelerimiz olmak üzere bütün tekstil işçilerini sendikamızın yayınlarına katkı sunmaya davet ediyoruz.

DEVİRMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI

MERKEZİ YÜRÜTME KURULU

17 Mayıs 2017

Gülmen ve Özakça ile dayanışma eylemleri

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın işlerine geri dönme talebiyle başlattıkları açlık grevinde iki buçuk ay geride kalırken geride bıraktığımız hafta çok sayıda kentte dayanışma eylemleri ve destek açlık grevleri gerçekleştirildi.

TAKSİM'DE OTURMA EYLEMİ

Eğitim Sen İstanbul 3 No'lu Şube'nin çağrısı ile 11 Mayıs'ta Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen eylemde "Yaşamak ve yaşatmak için bir ses de sen ver!", "KHK'lar öldürüyor, yaşamı savunuyoruz!" ozalitleri taşındı.

Bir saatlik oturma eyleminde direnişçi kamu emekçileri polis bariyerlerinin dışında oturma eylemi gerçekleştirerek "Biz bariyerlere sığmayız!" dedi.

Sendika adına yapılan açıklamada "Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın sağlıklı biçimde yaşamlarına devam edebilmeleri için acilen hareket geçilmeli, üyelerimizin talepleri karşılanmalı, haksız-hukuksuz ihraç edilen tüm emekçiler görevlerine iade edilmelidir" ifadeleri kullanıldı.

"YAŞAMI SAVUNUYORUZ"

İzmir'deki Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde bulunan Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde İHD, ÇHD.ÖHP, TİHV ve Halkların Köprüsü Derneği tarafından "Yaşamı savunuyoruz" şiarıyla 11 Mayıs'ta eylem yapıldı.

Kurumlar adına yapılan ortak açıklamada, OHAL ile birlikte artan baskı ve saldırılar teşhir edildi. Gülmen ve Özakça'nın yanı sıra Dersim Seyit Rıza Parkı'nda Kemal Gün'ün açlık grevine dikkat çekilerek; "Bizler çok iyi biliyoruz ki susmak onaylamaktır. Açlık grevi yapan iki kamu emekçisine ve oğlunun yasını tutmak isteyen babaya kulak verip 'artık yeter' diyelim" ifadeleri kullanıldı. Eyleme BDSP de destek verdi.

"YAŞATACAĞIZ! BİZ KAZANACAĞIZ!"

KESK, TMMOB ve TTB'nin "Yaşatacağız! Biz kazanacağız!" şiarıyla 12 Mayıs'ta Kadıköy İskele Meydanı'nda gerçekleştirdiği eyleme Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri de "Bize gücünüz yetmez, biz kazanacağız!" pankartıyla katıldı.

KESK adına yapılan açıklamada "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak istediğimiz için buradayız. Nuriye ve Semih için buradayız" denildi. "KESK'li ihraçlar onurumuzdur!" sloganının ardından da oturma eylemi yapıldı.

Ardından, ihraç edilen bir kamu emekçisi söz alarak KESK'in bu eyleminin önemli bir adım olduğunu, ancak daha büyütülerek sürdürülmesi gerektiğini vurguladı. Direnişe desteğin imza atmayla sınırlanmaması gerektiğini söyledi.

Eylemde TTB ve TMMOB adına yapılan konuşmalarda Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'ya selam gönderildi.

"TÜM KAMU EMEKÇİLERİ GÖREVLERİNE İADE EDİLMELİDİR!"

Eğitim Sen Kocaeli Şubesi, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile dayanışma

ve kamudan ihraç edilen emekçilerin işlerine iadelerini istemek için 12 Mayıs'ta İnsan Hakları Parkı'nda oturma eylemi yaptı.

Eğitim Sen şube başkanı tarafından yapılan açıklamada "Gülmen, Özakça ve hukuksuz ihraç edilen tüm kamu emekçileri görevlerine iade edilmelidir!" ifadeleri kullanılırken; açlık grevinin kritik bir aşamada olduğu ve taleplerin kabul edilmesi gerektiği ifade edildi.

Açıklamanın ardından sloganlar ve alkışlar eşliğinde devam eden oturma eylemi Çav Bella marşı ile sona erdi.

İZMİR'DE OTURMA EYLEMİ

Eğitim Sen İzmir 5 No'lu Şube üyeleri de 12 Mayıs'taki dayanışma eylemi için Şirinyer Forbes'te bir araya geldi. Oturma eyleminin ardından şube başkanı tarafından yapılan açıklamada, Gülmen ve Özakça'nın durumuna dikkat çekilerek, işlerine iade edilinceye kadar yanlarında olacakları söylendi.

KHK eliyle ihraçlara karşı Didim'de direnen kamu emekçisi Barış Bozkır da eylemde yaptığı konuşmada, kendilerine yönelik ifade edilen "terör" demagojisini teşhir etti.

BDSP ve DLB'nin de destek verdiği eylem alkış ve sloganlarla sona erdi.

MERSİN'DE DAYANIŞMA EYLEMİ

KESK Mersin Şubeler Platformu tarafından ihraçlara karşı gerçekleştirilen Cumartesi eylemlerinde bu hafta (13 Mayıs) temel gündem, yıl dönümü olması nedeniyle Soma Katliamı ve kritik günlerin içerisinde olan açlık grevi direnişleriydi.

Eylemde ihraçlara karşı açlık grevinde olan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın yanı sıra oğlu Murat Gün'ün cenazesini almak için açlık grevinde olan Kemal Gün

ile dayanışma yükseltildi.

Soma Katliamı'nda yaşamını yitirenler için saygı duruşuyla başlayan eylemde Soma Katliamı'na ve iş cinayetlerine dikkat çekildi. Ardından yapılan açıklamada açlık grevi direnişinde hayati sınırlara gelen Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'yla dayanışma içinde olunacağı vurgulanarak, Ankara'da direniş alanına yapılan polis saldırısı protesto edildi.

KESK'TEN SAKARYA CADDESİ'NDE EYLEM

Ankara'da KESK'in her hafta düzenlediği oturma eylemi 13 Mayıs'ta yine Sakarya Caddesi'nde gerçekleştirildi.

KESK adına yapılan açıklamada kamu emekçilerinin ekonomik, sosyal ve psikolojik baskı altında kaldığı ve OHAL sürecinde 27 kamu emekçisinin intihar ettiği belirtildi.

Açlık grevine değinilen açıklamada; "Başta Nuriye Gülmen ve Semih Özakça olmak üzere haksız ve hukuksuz ihraç edilen tüm emekçiler görevlerine iade edilmelidir. Aksi halde gelişebilecek tüm olumsuzluklardan hukuk dışılığı hayata geçiren, 'yaşamı ve yaşatmayı' değil kendi siyasal amaçlarını önceleyen iktidar sorumlu olacaktır" ifadeleri kullanıldı.

Açıklamanın ardından Veli Saçılık, Engelliler Haftası olması nedeniyle, ihraç edilen engellilerle ilgili konuşma yaptı.

İhraç edilen kamu emekçisi Nejla Kurul'un da konuştuğu eylem Grup Devininin söylediği şarkılar eşliğinde çekilen halaylarla sonlandırıldı.

ANNELER DESTEK AÇLIK GREVİNDE

Ali İsmail Korkmaz'ın annesi Emel Korkmaz ve Ahmet Atakan'ın annesi Emsal Atakan, Gülmen ve Özakça'ya

destek için 14 Mayıs'ta açlık grevi gerçekleştirildi.

Antakya Atatürk Parkı Mini Golf Bahçesi karşısında bir araya gelen anneler ve desteğe gelenler burada açlık grevine başladı.

Parkta oturarak eylemlerini sürdüren anneler, "İşi, onuru, ekmeği için 67 gündür süresiz açlık grevinde olan akademisyen Nuriye Gülmen ve öğretmen Semih Özakça'nın talepleri kabul edilsin! Destek açlık grevindeyiz!" yazılı "Gezi Şehit Aileleri" imzalı pankart açtı.

DEV TEKSTİL DAYANIŞMAYA ÇAĞIRDI

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) 14 Mayıs'ta İstanbul'da Esenyurt Meydanı'nda gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla KHK'lar ile ihraç edilen direnişçi kamu emekçilerini selamladı ve açlık grevinde kritik bir aşamada olan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile dayanışmaya çağırdı.

"OHAL-KHK düzeni geleceksizliktir! Geleceği için direnen emekçilerin yanındayız!" pankartının açıldığı eylem KHK saldırılarıyla ihraç edilen kamu emekçileriyle dayanışma çağrısıyla sonlandırıldı.

EMEKLİLERDEN DESTEK AÇLIK GREVİ

DİSK Emekli-Sen Derince Şube Başkanı Kasım Erben, Şube Sekreteri Hüseyin Çoban ve sendika üyesi İhsan Deniz, Gülmen ve Özakça için 15 Mayıs'ta destek açlık grevine başlarken basına açıklamada bulundu. Açıklama yapan Erben, "OHAL sonrası çıkarılan Kanun Hükmünde Kararname ile 105 bin kamu emekçisi tek taraflı, idari kararla, hukuksuz bir şekilde kamudan ihraç edilmiştir. Bugün sendikamızda başta Nuriye Gülmen ve Semih Özakça olmak üzere işinden, ekmeğinden uzaklaştırılan tüm kamu çalışanlarının yanında olduğumuzu belirtmek amacıyla 1 günlük açlık grevine başladık" diye konuştu.

"ASLOLAN YAŞAMDIR"

İstanbul Tabip Odası (İTO), İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, TİHV İstanbul Temsilciliği, Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi ve Özgürlükçü Hukukçular Platformu (ÖHP), açlık grevleri ile dayanışmayı yükseltmek için 15 Mayıs'ta Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın fotoğraflarının olduğu ve "Yaşamı savunuyoruz" şiarlı pankartın açıldığı eylemde Kemal Gün'ün de fotoğrafları taşındı.

ÇHD İstanbul Şube Başkanı Gökmen Yeşil tarafından okunan açıklamada KHK ihraçlarının ağır bilançosu hatırlatıldı. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile Kemal Gün'ün direnişleri aktararak "Ölüm sınırında direnen Nuriye Gülmen, Semih Özakça ve Kemal Gün'ün haklı taleplerinin bir an önce duyulması ve çözülmesi için seslerine ses olalım!" denildi.

Açlık greviyle dayanışma büyürken polis saldırısı da tırmanıyor

KHK ile ihraç saldırılarına karşı Nuriye Gülmen, Semih Özakça, Acun Karadağ, Veli Saçılık, Esra Özakça ve Mehmet Dersulu'nun Ankara'daki Yüksel Caddesi'nde bulunan İnsan Hakları Anıtı önündeki direnişi 6 ayı geride bırakırken Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevi de iki buçuk ayı aştı.

Gülmen ve Özakça'nın açlık grevinin sesi birçok kentte yankısını bulduğu gibi direniş alanı da destekçiler tarafından dolmaya devam ediyor.

Her gün çok sayıda kişi ve kurum direniş alanında emekçileri yalnız bırakmazken bir günlük destek açlık greviyle de eyleme destek veriyorlar.

Gülmen ve Özakça'nın sağlık durumları giderek kötüye giderken gece boyunca onların yokluğunda açıklarını paylaşanlar direniş alanını terk etmiyorlar.

Tabi bu destek ve dayanışma da sermaye devletinin polisleri tarafından tahammülsüzlükle karşılanıyor.

Gün içinde direniş alanına yaklaşamayan polisler gece kalabalık dağıldıktan sonra direniş alanında kalanlara saldırıyor ve gözaltı yapıyor.

Açlık grevinin 65. gününde (12 Mayıs) sabah erken saatlerde direniş alanına saldıran polisler direniş alanının dağıtırken ziyaretçilerin getirdiği çiçekleri de götürdü. Alandakileri gözaltına aldı.

Saldırıyı duyan direnişçilerin alana gelmesiyle oturma eylemi tekrar başlatılırken avukatların yaptığı görüşmeler neticesinde gözaltılar serbest bırakıldı ve çiçekler iade edildi.

Açlık grevinin 66. gününde de gece 01.30 sularında polis direniş alanına yine saldırdı. İlk saldırıda 13, ikinci saldırıda ise 5 kişiyi gözaltına alan polis "esnaf şikayetçi" gerekçesini öne sürdü. Saldırının ardından destekçiler yine direniş alanında toplanırken gözaltına alınanlar da kısa süre sonra serbest bırakılarak direniş alanına geldiler.

POLİS SALDIRILARINA KARŞI KİTLESEL EYLEM

Polis saldırısına karşı öğle saatlerinde kitlesel bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde, polisin "şikayet ettiklerini iddia ettiği" Kızılay kafe ve bar emekçileri direnişi selamlayarak direnişin yanında olduklarını belirtti. ÇHD, BES ve Demokratik Muhasebeciler Birliği adına yapılan konuşmalarda da direnişin sahiplenildiği vurgulandı.

Nuriye Gülmen ise konuşmasında

gelen herkese teşekkür ederek "Buraya gelen herkes açlığımızın, direnişimizin çığlığı oldu. Buraya iki gündür polis saldırıyor. Bu saldırılar sadece açlık grevinde olanlara değil buraya gelen destek olanlara, direnişe bir saldırdır" dedi.

75 gündür oturma eylemi yapan Mimar Alev Şahin de eylemde söz alarak "Hepimiz işimiz için eylemdeyiz. Bugün onlar aç biz de açız, yarın onlar kazanacak biz de kazanacağız. Zafer halayları ile kutlayacağız." dedi.

Türkiye Barolar Birliği'nin gerçekleştirilmekte olan genel kurulundan delegeler de alana gelirken baro başkanları konuşmalar yaptı.

'TETİKÇİ' BASINA TEPKİ

Açlık grevinin 68. gününde (15 Mayıs) direniş alanında yapılan açıklamada yandaş basının kara propaganda-sı teşhir edildi. Açıklamayı yapan Acun Karadağ, Sabah ve Star gazetelerinin yankısı giderek artan açlık grevini karalamak için "Açlık grevi maskesinin altından DHKP-C çıktı" başlıklı haber yapmasını teşhir etti. Bu gazetelerin efendilerinin talimatı üzerine bu haberi yaptığını ifade eden Karaca, "Bu yüzden bunlara tetikçi medya diyoruz" ifadelerini kullandı. İşleri ve onurları için direndiklerini vurguladı. Oyuncu Levent Üzümcü de direnişçileri ziyaret ederek yanında olduklarını belirtti. ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı da akşam saatlerinde direniş alanında sermaye devletinin gerici tutumlarını teşhir etti. Ayrıca direniş alanına gelen AA ve Sabah muhabirleri teşhir edilerek alandan kovuldu.

Gülmen ve Özakça ile dayanışmak için DGB'liler de direniş alanında 24 saatlik destek açlık grevi gerçekleştirdiler.

POLİS SALDIRISI ARTTI

Açlık grevinde 69. güne girildiği ilk saatlerde direniş ateşinin yakılmasını

bahane eden polisler bir kez daha destekçilere saldırdı. Saldırı sırasında biber gazı kullanan polis 3 kişiyi gözaltına alırken bir kişi ise gazdan dolayı fena laştı. Saldırının ardından destekçi güçler tekrar direniş alanında toplanarak eylemi sürdürdüler.

Direnişin 189. açlık grevinin 69. gününde sabah saatlerinde Acun Karadağ ve Veli Saçılık'ın da aralarında olduğu emekçiler, Yüksel direnişini karalayan yandaş basını protesto etmek için Ankara'da Sabah gazetesini önünde eylem gerçekleştirdi. Tahammülsüzlüğünü sürdüren polis bu eyleme de saldırarak çok sayıda kişiyi darp etti.

FİLİSTİNLİ TUTSAKLARLA DAYANIŞMA

Gülmen ve Özakça'nın alanda olduğu öğle saatinde basın açıklaması yapıldı. Açıklamada konuşan Gülmen şu ifadeleri kullandı: "Açlığımızın 69. gününü Filistin'de açlık grevinde olan tutsaklara adıyoruz. Onlarla açlığımız ortak, çünkü zalimler ortak, onlar aynı yerden, aynı şekilde saldırıyorlar. Biz de aynı yerden, açlığımızla direniyoruz. Bugün onlarla birlikte açlık grevinde olmaktan gerçekten onur duyuyoruz."

Akşam da Filistinli tutsaklarla dayanışmak için direniş alanında bir araya gelindi.

16 Mayıs gecesi de direniş alanına saldıran polis 12 kişiyi gözaltına aldı.

17 Mayıs'ta Yüksel direnişçileri Veli Saçılık, Acun Karadağ, Esra Özakça ve Mehmet Dersulu'nun yanı sıra desteğe gelenlerle basın açıklaması yapılırken Gülmen ve Özakça sağlık durumları nedeniyle katılmadı. Polis saldırılarının teşhir edildiği açıklamada saldırıların direniş iradesini kıramayacağı vurgulandı.

Kamu emekçilerinin İstanbul'daki direnişi sürüyor

KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi kamu emekçileri, ihraçlara karşı İstanbul'da direnmeye devam ediyor. Pazartesi ve Çarşamba günleri 15.00-19.00 arası, Cumartesi günleri ise 14.00-16.00 arasında Bakırköy Özgürlük Meydanı ve Kadıköy Altıyol'da oturma eylemleri gerçekleştiriliyor. Yanı sıra direnişi görme-yen yandaş basın önünde eylemler yapılıyor. Yapılan eylemlerde Ankara'da açlık grevinde olan kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın direnişine dikkat çekiliyor.

12 MAYIS

Kamu emekçileri, eylemlerini görmezden gelen NTV-Star'ın, Maslak'taki binası önünde eylem yaptılar. Burada yaptıkları açıklamada "AKP'nin yayın organı gibi çalışmak ve direnen, işini, ekmeğini geri isteyen kamu emekçilerini görmezden gelmek gazetecilik değildir" dediler. NTV yöneticileri kamu emekçileriyle görüşme yapmayı kabul etmezken, bu tutumun protesto edilmesi üzerine görüşme yapmak zorunda kaldılar.

Yanı sıra, Gülmen ve Özakça'ya destek olmak amacıyla Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda bir günlük açlık grevi yapıldı. Burada yapılan açıklamada KHK'lar ile "terör" demagogisi yapılarak hayata geçirilen saldırılara da dikkat çekildi.

13 MAYIS

Gece Özgürlük Meydanı'nda açlık grevlerini sürdüren kamu emekçileri ateş yakıp türküler söylerken sabah saatlerinden itibaren pek çok ziyaretçiyi çadırlarında ağırladılar.

Kadıköy'de de eylemlerini sürdüren kamu emekçileri, Gülmen ile Özakça'ya dikkat çekerken, katliamın 3. yıl dönümü

vesilesiyle Soma'lı madencileri andılar.

15 MAYIS

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda eylemlerini sürdüren kamu emekçileri ihraç saldırılarıyla yaşamını yitiren kamu emekçilerinin fotoğraflarını direniş alanına koyarken imza kampanyaları da sürdürüldü. Meydanda stand açan gerici Okçular Vakfı ise yaptığı ırkçı müzik yayını ile direnişçilerin seslerini boğmaya çalıştı. Kendileriyle konuşulmasına rağmen daha yüksek sesle müzik yayınına sürdüren vakıf, emekçiler tarafından yapılan konuşmalarla teşhir edildi.

Halaylarla direnişlerini sürdüren emekçileri çok sayıda kişi ziyaret ederek imza kampanyalarına destek verdi.

Kadıköy'de ise kamu emekçilerinin direnişine Marmara Üniversitesi'nden

KHK'yla ihraç edilen akademisyen Funda Karapehlivan, 'Eğitimin krizi' konulu 'sokak okulu' dersiyle destek verdi.

Oturma eylemi çevrede bulunanlara yapılan teşhir konuşmaları, müzik yayını ve imza kampanyası ile sürdü. Çevreden kamu emekçilerine desteklerin ifade edildiği ve imza verildiği görüldü.

16 MAYIS

Direniş, ihraç edilen emekçilerin okulları önünde gerçekleştirdikleri 'sokak okulu' ile sürdü. İhraç edilen öğretmen Hüseyin Demir, her Salı olduğu gibi öğrenci ve velilerle Sarıgazi'deki Hisar Yapı İlkokulu önündeki 'sokak okulu' etkinliğinde bulundu.

Bir saat süren okuma etkinliğine çevreden destek sunanlar olurken, Sarıgazi'de oturan emekçiler de oturma eyle-

mini ziyaret ederek dayanışma içerisinde olduklarını belirtti.

Maltepe'de Vasfi Rıza Zobu İlkokulu'ndaki görevinden ihraç edilen öğretmen Mehmet Sarı da 'sokak okulu'nun 12. haftasındaydı. Sarı, "Adalet için kitap okuyoruz" şiarıyla öğrencileri, veliler ve desteğe gelenlerle birlikte okuma eylemini sürdürdü.

17 MAYIS

Bakırköy ve Kadıköy'deki direniş alanlarına Gülmen ve Özakça ile ilgili dövizler ve pankartlar konurken, Bakırköy Özgürlük Meydanı'ndan sloganlarla yürünen PTT'den, Milli Eğitim Bakanlığı (MEB), Yükseköğretim Kurulu (YÖK) ve Başbakanlık'a faks çekildi. Direniş, alanlarda yapılan konuşmalarla sürdü.

Direnen kamu emekçileri ile dayanışma etkinliği

Aralarında BDSP'nin de olduğu ilerici devrimci güçler, direnişteki kamu emekçileri ve özelde açlık grevindeki Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile dayanışmak için 15 Mayıs'ta Ankara Mamak'ta dayanışma etkinliği düzenledi. Etkinlik için saat 16.00'da Feyzullah Çınar Parkı'nda bir araya gelindi. Çok kısa bir ön çalışmaya konu olan dayanışma etkinliği için bir gün öncesinden bildiri dağıtımı yapılmıştı.

Etkinlik alanında pankart yapma ça-

lışmasının yanı sıra park direniş resimleri ile donatıldı. Saat 18.30 olduğunda etkinlik halaylarla devam etti. Grup Devinim'in müzik dinletisinin ardından Yüksel Direnişçisi Veli Saçılık'a söz verildi.

Saçılık, hukuksuz bir şekilde ihraç edildiklerini dile getirdi. Saldırıları karşısında direnişi seçtiklerini belirten Saçılık Nuriye ve Semih'in direnişini selamladı, onların ölmesini istemediğini fakat yataşmanın direnişi büyütmekten geçtiği-

ni dile getirdi.

Ardından etkinliği örgütleyen kurumlar adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada ağırlıklı olarak mücadeleye aktif katılmanın önemine vurgu yapılırken, Mamaklı emekçiler örgütlü mücadeleye çağrıldı. Kurumlar adına yapılan konuşma "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganı ile bitirildi.

Ardından Grup Devinim tekrar sahnede yerini alırken etkinlik halaylarla sonlandırıldı.

DGB-DLB, evlatlarını yitiren anneleri ziyaret etti

Polisten DGB'lilerin ailelerine taciz ve baskı

Devrimci mücadeleye yönelik türlü baskı ve saldırıları hayata geçiren sermaye devleti, söz konusu devrimci gençler olunca aileleri de taciz ederek baskılarını arttırmaya çalışıyor.

İstanbul polisi de son dönemde DGB'lilerin ailelerini arayarak taciz etmeye başladı. Polis, baskı ve tehditlerle ailelerin, çocuklarını devrimci mücadeleden uzaklaştırmasını sağlamaya çalıştı.

Konuya ilgili açıklama yapan DGB ise, bu durumda DGB'lilerin karşılaşabileceği saldırılardan İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün sorumlu olduğunu belirtti. DGB'nin açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

"Düzen gericiliğinin gün geçtikçe arttığı, baskı koşullarının ağırlaştığı bir dönemden geçiyoruz. OHAL'le beraber KHK'lar ile binlerce ilerici kamu emekçisinin işinden edildiği, ilerici-demokrat akademisyenlerimizin üniversitelerden atıldığı, kıdem tazminatının gaspı başta olmak üzere birçok sosyal yıkım saldırısının gündemde olduğu, yüzlerce öğrencinin ilerici-devrimci kimliklerinden dolayı soruşturma saldırılarıyla üniversiteden uzaklaştırıldığı, yine yüzlerce öğrencinin ilerici devrimci faaliyetlerinden ötürü tutuklandığı bir dönemdeyiz.

Devrimciler ev baskınlarında katlediliyor, gazeteciler hapishanelere atılıyor, bu düzenin çürümüşlüğüne karşı gelen en ufak bir ses dahi dizgin-siz bir devlet terörüyle bastırılmaya çalışılıyor.

Bütün bu gerici-baskıcı uygulamaların bir parçası olarak son dönemde DGB'lilerin aileleri polis tarafından aranarak baskı kurulmaya çalışılıyor. Ailelere 'siz ne biçim anne babalar-sınız' denilerek, tehditlerle aileler üzerinden DGB'liler baskı altına alınmak isteniyor. Yıllardır liseli ve üniversiteli devrimciler üzerinde aileler üzerinden baskı kurulmaya çalışılıyor. Bu baskı uygulamaları zaman zaman fiili saldırılar şeklinde de oluyor. DGB'lilerin karşılaşabileceği saldırılardan İstanbul Emniyeti sorumludur. Bilinmesi gerekir ki bu çabalar boşu-nadır. Tehdit, baskıyla devrimci ira-de teslim alınamaz."

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB), DGB Türkiye Meclisi'nde alınan karar doğrultusunda Anneler Günü'nde (14 Mayıs), evlatlarını yitiren annelerin yanındaydı.

DGB: ÇOCUKLARINI KATLİAMLARDA YİTİREN ANNELERE DİKKAT ÇEKMEK İSTEDİK

Anneler Günü'ne ilişkin DGB tarafından yapılan açıklamada şu ifadeler yer aldı: *"Biz DGB ve DLB olarak tüketim kültürüne hizmet eden böylesi bir günde dikkatleri, çocukları katliamlarda yitiren annelere çekmek istedik. Bu düzen katliamcı bir düzendir. Binlerce anneyi evlatsız bırakmış bir düzendir. Anne de-nince bizim aklımıza ilk gelen Cumartesi Anneleri'dir. Berfo Ana'dır. Katledilen Taybet Ana'dır. Çocuklarını stajlarda, iş cinayetlerinde yitiren annelerdir. Biz kapitalizmin ürettiği bu günü onun katliamcı kimliğini teşhir etmek için bugün*

mezar başlarında, ev ziyaretlerindeyiz."

İSTANBUL'DA ÇOCUKLARI KATLEDİLEN ANNELERE ZİYARET

İstanbul'da Haziran Direnişi'nde ölümsüzleşen Mehmet Ayvalıtaş'ın annesi Fadime Ayvalıtaş'ın mezarı başına giden DGB ve DLB'liler burada yaptıkları açıklamayla katliamcı düzeni teşhir etti. Mehmet Ayvalıtaş'ın mezarı da ziyaret edildi.

Ayrıca Ulucanlar Cezaevi Katliamı'nda direnişiyle ölümsüzleşen TKİP Merkez Komite üyesi Ümit Altıntaş'ın annesi Songül Altıntaş ziyaret edildi. Ziyarette Songül Ana, Ümit'in çocukluk anılarını anlattı. DGB ve DLB olarak Ümitler'in hâlâ yaşadığı vurgusu yapıldı.

OĞUZHAN ÇALIŞKAN'IN ANNESİNE ZİYARET

Kocaeli'nin Çayırova ilçesinde bulunan STFA Mesleki ve Teknik Anadolu

Lisesi'nde okuyan, staj yaptığı Filli Boya fabrikasında 7 Ağustos 2014 tarihinde elektrik akımına kapılarak yaşamını yitiren Oğuzhan Çalışkan'ın annesi ziyaret edildi.

Ziyarette DGB ve DLB adına yapılan konuşmada, "Bizler Oğuzhan'ın sıra arkadaşlarıyız" denilerek Oğuzhan gibi daha binlerce meslek liselinin atölyelerde, stajlarda, fabrikalarda hayatlarının çalınmasına karşı, sömürü düzeninin son bulması için mücadele edildiği vurgulan-dı.

İZMİR'DE TUTUKLU ÖĞRENCİNİN ANNESİNE ZİYARET

İzmir'de DGB'liler geçtiğimiz haftalarda 1 Mayıs operasyonunda tutuklanan Ege Üniversitesi öğrencisi Seyithan Semo'nun annesinin yanındaydı. Aileyle siyasal süreç üzerine sohbetler edildi. Seyithan'ın annesi ve babası ise "Sizin gibi çocuklarımız var, ne bizi ne sizi yıldı-rabilirler" şeklinde duygularını ifade etti.

DLB ve DGB'den Kadıköy'de destek açlık grevi

İhraçlara karşı işlerine geri dönme talebiyle Ankara Yüksel Caddesi'nde açlık grevini sürdüren Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile, devletin katlettiği oğ-lunun cenazesini almak için Dersim'de açlık grevi yapan Kemal Gün'ün dire-nişleriyle dayanışma amacıyla Devrimci Liseliler Birliği (DLB) ve Devrimci Gençlik Birliği (DGB) 14 Mayıs'ta Kadıköy'de destek açlık grevi eylemi gerçekleştirdi.

Saat 11.00'de Kadıköy Khalkedon Meydanı'nda bir araya gelen DGB ve DLB'liler, burada bir açıklama yaparak açlık grevine başladı.

Açıklamada açlık grevindeki direnişçi-

lere Kadıköy'den ses olmak amacıyla destek açlık grevi yapıldığı belirtildi. "DGB ve DLB olarak destek açlık grevindeyiz. Tüm gençleri, işçi ve emekçileri yanımıza desteğe çağırıyoruz" ifadeleriyle sonlanan açıklamayla açlık grevi başladı.

Akşam saat 20.00'ye kadar Kadıköy'deki eylemlerini sürdüren DGB'liler, halaylar çekerek konuşmalarla çevredekilere seslendi.

Eylem boyunca çevredeki emekçiler ve gençler direnişe destekte bulundu. DGB ve DLB'liler bildiri dağıtıp ajitasyon konuşmaları ve sloganlarla açlık grevi direnişlerinin sesini Kadıköy'e taşıırken

çevreden de sloganlara katılım oldu. Emekçilerle sohbetler edilirken destek açlık grevini duyan bir emekçi direniş alanına su getirdi. Direniş alanına karan-filler bırakan emekçiler desteklerini iletti.

Akşam saatlerinde direniş alanı kalabalıklaştı, çevredeki emekçiler ve gençlerle birlikte halaylar çekilerek coşkuyla eylem devam etti.

Saat 20.00'de basın açıklaması gerçekleştiren DLB ve DGB'liler açlık grevi direnişini bir kez daha selamladılar. OHAL'e, KHK'lara ve sermaye devletine karşı mücadeleyi ve direnişlerle dayanışmayı büyütme çağrısı yaptılar

Namık Kemal Üniversitesi'ndeki boykot deneyimimiz üzerine

1-NEDEN BOYKOT?

Okulda yemeklere üst üste yapılan zamlar öğrenciler arasında bir hoşnutsuzluk yaratmıştı. Aslında bizler bu hoşnutsuzluğu daha öncesinde ulaşım sorunu ile ilgili yürüttüğümüz faaliyet esnasında öğrencilerden birçok kez duymuştuk. En son yemekhaneye, kantine ve otobüse aynı anda zam gelmesiyle bu hoşnutsuzluk daha da arttı.

Bizler de bu konuda devrimci bir müdahale yapma gereksinimi duyduk. Bunun yanı sıra üniversitemizde politik bir atmosfer yaratmak ve bunun devam- lılığını sağlamak Devrimci Gençlik Birliği (DGB) olarak öncelikli hedefimizdi.

2-BİLEŞENLERİN TOPLANMA SÜRECİ

DGB'liler olarak böylesi bir süreçte üniversitedeki ilerici, devrimci öznelerle ortak bir mücadele örme düşüncemiz vardı. Fakat bu konuda kırmızı çizgilerimizin olduğunu her fırsatta dile getiriyorduk. Bu doğrultuda HDP gençliği, FKF, Gençlik Muhalefeti, KP gençliği gibi okulda bulunan birçok gençlik örgütünü ve örgütlü olmayan arkadaşlarımızı toplantıya çağırdık.

Toplantıyı FKF dışındaki tüm örgütlerin katılımıyla gerçekleştirdik. Toplantıda bu tür faaliyetlerin gereksiz olduğunu, ülkedeki yakıcı gündemin bu olmadığını söyleyen arkadaşlar olsa da, birçok kişi boykot konusunda hemfikir oldu. Herkesin görev ve sorumluluklarının bilincinde olmasıyla yerine getirmesiyle, iradeli ve kararlı durmasıyla boykotun elbette başarıya ulaşacağını her fırsatta dile getirdik. Bu kapsamda ilk olarak forum ger-

çekleştirme kararı aldık.

3- İLK FORUM VE ÖRGÜTLENME SÜRECİ

Forumla çağrı metninin hazırlanmasını bir yoldaşımız üstlenmişti. Metin zamanında yazıldı ve diğer bileşenlere aktarıldı. Fakat kimi insanların bu metni "beğenmemesi" gibi gerekçelerle sosyal medya üzerinden metin tekrardan ve bizden habersiz bir şekilde yazılmaya çalışıldı. Toplantıda alınan kararlar yok sayıldı. Daha sonra biz bunu öğrendiğimizde bu tavrı ciddi bir şekilde eleştirdik ve toplantıda alınan kararlar dışındaki hiçbir kararı tanımadığımızı söyledik.

Her ne kadar forum çağrısı sürecinde aksaklıklar olsa da birkaç gün yaptığımız faaliyetlerle olabildiğince her öğrenciye ulaşmaya çalıştık ve bunların sonucunda forumumuzu gerçekleştirdik. 70'i aşkın bir katılım oldu. Forumdan boykot ve

bununla birlikte yürütülecek imza kampanyası kararı çıktı. Aslında boykot fikrini bizler öne sürecekken foruma katılan öğrencilerin bunu söylemesi açıkçası bizleri de şaşırttı. Çoğu öğrenci iradeli ve kararlı bir duruşumuz olursa başarıya ulaşacağını, önümüzde bir gücün duramayacağını yineledi. Zamların sadece bu foruma çağrı yapanların değil bu foruma katılanların ve hatta diğer foruma katılmayan arkadaşlarımızın ortak bir sorunu olduğunu ve herkesin boykotu sahiplenmesinin, kolektif bir biçimde hareket etmesinin önemine birçok kez dikkat çekildi.

4- BOYKOTUN BAŞLAMASI

Forumda çıkan kararla boykot başlatıldı fakat bir şeyler eksikti. Boykot sırasında masada durup boykotu sahiplenen kitlenin büyük çoğunluğu sadece boykot fikriyle forumu örgütleyen kitledi. Bunun ötesine gidememiştik. Bunu

yoldaşlarımız arasında değerlendirirken bu tür durumlarda meclis, komite kurmanın önemine dikkat çektik. Boykot esnasında birçok arkadaş evde hazırladığı şeyleri masamıza getirip diğer öğrenci arkadaşlarla paylaşıyordu. Kendi çayımızı, kahvemizi kendimiz yapıyorduk. Bu açıdan gerçekten güzel bir komün havası vardı. Öbür yandan boykot kararının hem yemekhaneye, hem kantine yönelik olduğunu söylemişken BHH'liler ısrarla gidip kantinden yiyecek içecek alıyordu. Bu konuyu onlarla defalarca konuşmamıza rağmen sürekli bir şekilde kantincinin "solcu" birisi olduğunu, ona bu şekilde davranmamamız gerektiğini söylüyorlardı.

5- AGD İLE MASAYA OTURMA

Boykot devam ettiği sırada kendisini öğrenci temsilcisi olarak tanıtan bir kişi bizlerin sorunlarını dinlemek amacıyla toplantıya davet etti. Fakat biz bu öğrencinin dinci, gerici, faşist çetelerden biri olan Anadolu Gençlik Derneği'nin (AGD) üyesi olduğunu, okuldaki temsilci seçimlerinin de bizlerden habersiz anti-demokratik bir şekilde yapıldığını ve boykotu yıkmaya dönük hesaplar peşinde olduklarını biliyorduk. Buna rağmen aralarında bizim de bulunduğumuz bir heyet toplantıya katıldı. Bu konudaki hatamız, bu kişiler her ne kadar öğrenci, bölüm temsilcisi olsa da(!) ne olduklarını bilip, buna rağmen masaya oturmamız oldu. Toplantı öncesi heyetteki arkadaşlarla bizim forumdan çıkan bir iradeyle bu boykota başladığımızı, o iradeyi yok sayamayacağımızı, kararımızın kesin olduğunu ve bunu söyleyip çıkacağımızı konuşmamıza rağmen toplantı sırasında yaşanan uzlaşmacı tabloyu engelleyemedik. Bu gerici ile kurulan diyalog ken-

"O duvar, duvarınız, vız gelir bize vız"

16 Nisan referandumunda dinci gerici AKP iktidarı bir kez daha şaibeli bir seçimin altına imza atmış oldu. Seçimlerde yapılan hileler işçilerin, emekçilerin ve gençlerin tepkisini açığa çıkardı. İstanbul, İzmir, Ankara ve daha pek çok kentte seçim sonuçları protesto edildi. Seçim süreci boyunca yaşanan devlet terörü bu protestolarda da görüldü. "Hayır bitmedi. Mücadeleye devam!" diyenler polisin azgın saldırısına maruz kaldı. Operasyonlar yaşandı, onlarca kişi gözaltına alındı. İzmir'de yaşanan protestolarda gözaltına alınanlardan aralarında DGB'li Enise İlin'in de bulunduğu 23 kişiden 7'si "cumhurbaşkanına hakaret", "toplantı ve gösteri yürüyüşü

kanununa muhalefet" gerekçesiyle tutuklandı. Tutuklanarak Şakran Hapishanesi'ne gönderilen 3 kadın öğrenci tecrit politikaları gereğince ayrı ayrı adli koğuşlara konuldu. Ayrıca hiçbir yayın ve kitap kendilerine verilmiyor.

15 Temmuz'dan bu yana OHAL bütün toplum tarafından derin bir şekilde hissedilirken kuşkusuz baskılar zindanlarda daha da yoğun yaşanıyor. Yıllardır tutsaklara dayatılan tecrit daha ağırlaşırken her gün bir hapishaneden politik tutsakların maruz kaldığı işkence ve keyfi uygulamaların haberi geliyor. Son olarak Şakran'dan gelen bu haberler de gösteriyor ki sermaye diktatörlüğü zindanlardan korkuyor. Hiçbir yayını,

kitabı almayan, iletişimi keyfi olarak engelleyen hapishane yönetimine karşı tutsaklarla dayanışmayı büyütmek ise bizlerin elinde. Şakran'da her biri ayrı adli koğuşa konulan, kitap ve yayınların verilmediği Enise, Emine ve Ezgi'ye karşı örülen tecrit duvarlarını kırmak için yazılacak her mektup, gönderilecek her kart ve kitap önemli bir yerde durmaktadır. Tecriti yıkmak için onlara yazalım!

Enise İLİN

Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi

C7 Koğuşu

Aliağa / İzmir

İSTANBUL'DAN BİR DGB'Lİ

disini boykot masasına davet etmeye, yemek yapıp boykot masasına katkıda bulunmalarına ve hatta “Bütçeniz var mı?” sorusuna kadar uzandı. AGD’liler ise sonraki gün boykot masasına geleceklerini söylediler. Toplantı sonrası bizim bu toplantıya katılmamızın yanlış olduğu özeleştirisini vermemize rağmen BHH’li birkaç arkadaş toplantı sırasında yanlış bir tavır takınmadıklarını iddia ettiler.

6-AYRIŞMA KARARIMIZ

Bu olayların akabinde boykota başladığımız kurumlarla acil bir toplantı yaptık. Toplantıda bu yaşananların bizim il-kelerimize ters olduğunu, dinci gerici bir çeteyle hiçbir şekilde uzlaşmayacağını ve aynı masada oturulmayacağını, o toplantı masasına oturmanın en başından yanlış olduğunu, oturulduktan sonra da kendi aramızda kararlaştırdıklarımızın dışına çıkıp uzlaşmacı bir şekilde hareket edildiği ve devrimci bir tutum sergilenmediğini söyledik. (Bazı BHH’liler yoldaşlarının tutumlarının yanlış olduğunu söylese de net ve ortak fikirler ortaya koymadılar.) Böylesi bir olaydan sonra boykot sürecinde BHH ile birlikte hareket etmeyeceğimizi, bundan sonra boykota uzlaşmacı bir tutum sergilemeyen HDP gençliğiyle devam edeceğimizi söyleyip toplantıdan ayrıldık. Hatırlatmak gerekir ki, bu olayların öncesinde yaşanan aksaklıklardan ve sorumsuzluklardan dolayı bir ayrılık kararı almıştık. Fakat bunu toplantıda dile getirmemiştik. Bu da bizim bu süreçteki hatalarımızdan biriydi.

7-AYRIŞMA SONRASI BOYKOT SÜRECİ

Ayrılık kararımızdan sonraki gün masaya geleceğini söyleyen dinci, faşist çete bizler tam boykot masamızı toparlarken geldiler. Bizler onların bu boykotu işlevsiz hale getirmek için uğraştıklarını bu masaya oturamayacaklarını söyledik. Onlar da dinci ve milliyetçi söylemlerde bulunup “okuldaki bayrakları yırtıp çöpe attığımızı” iddia ettiler. Bundan bir sonuç alamayan dinci, faşist çete bizim okul temsilcisini ve okuldaki tüm öğrencilerin iradesini tanımadığımızı söylemesi üzerine bizler de anti-demokratik yollarla yapılan seçim sonuçlarını tanımadığımızı söyledik. Çevredeki öğrencilere kimin temsilciyi seçtiğini sorduktan sonra kimse cevap vermeyince çevredeki öğrencilerin desteğiyle ve çeşitli ajitasyonlarla bu çeteyi geri püskürttük.

Sonraki gün ise boykotun en güçlü olduğu gün oldu. Farklı yöntemler denememizle birlikte o gün yemek alımlarında ciddi bir düşüş yaşandı. Bunun yanında masaya tekrardan gelen dinci, gerici, faşist çete masadan uzaklaştırıldı. Bunların yanı sıra Çorlu MYO’da ve ana kampüste de zamlara karşı bir memnuniyetsizlik vardı. Ana kampüste de bir hareketlilik yaşanmaya başlamıştı. Çorlu Mühendislik Fakültesi’ndeki (ÇMF) bu

hareketlilik oralara da yansımıştı. Boykota katılımın artmasının sonucunda fakülte dekanı ve üniversite sekreteri boykot masamıza geldi. Masada taleplerimizi dinleyip bunları senatoya taşıyacaklarını söylediler. Yemekhanede verilen suların kalitesiz ve sağlıksız olduğunu, normalde yedi ila sekiz arasında olması gereken pH’ın dört ila beş arasında olduğunu ve bunu farklı yerlere taşıyacağımızı söylememiz üzerine sular anında değiştirildi.

Daha sonrasında fakülte dekanının bize toplanılan imzalarla beraber bu konuyu senatoya taşıyacağını söylemesi üzerine biz de boykotu sonlandırdık. Fakat aksi bir karar çıkması durumunda boykota devam edeceğimizi söyledik. Aslında bu konuda yanılgıya düştük. Çünkü boykotu o safhaya getirmişken bunu devam ettirmemek eylemin sıcaklığını kaybetmesine neden oldu. Bu da boykot sürecindeki hatalarımızdan biriydi ve tahmin ettiğimiz gibi dekan bize herhangi bir geri dönüş sağlamadı. Bunu teşhir etmek için bir forum örgütlemeye çalıştığımızda ise çok geç kalmıştık, zira bu foruma öğrenciler tarafından katılım sağlanmadı.

Bunların yanında boykot sonlandığı zaman BHH’li arkadaşlar bizlere “NKÜ’lü Öğrenciler” ismiyle faaliyet yaptırmayacaklarını devrimci ahlaka uygun olmayan bir dilde söyledi. Biz de buna karşılık isimlere takılmadığımızı ama bu ismin kimseye ait olmadığını bu gerici tutumlarına karşı durup bu ismi kullanacağımızı belirttik. Hatırlatmak gerekir ki, biz ulaşım sorunu ile ilgili başlattığımız imza kampanyasında da bu ismi kullanmıştık.

8-BOYKOTUN ÇEKİLDİĞİ NOKTA

Ana kampüste BHH ve HDP gençliğinin devam ettirdiği boykot ise oradaki öğrencilerin yönetimle görüşmesiyle sonlanmıştı. Oradaki boykotta ÇMF’de başlayan boykotun ana ekseninden uzak bir görüntü vardı. ÇMF’de zamlara, çeşitsiz, kalitesiz ve sağlıksız yemeklere karşı başlatılan mücadele, tek başına yemeklerin iyileştirilmesi, vegan yemek, içeceklerde çeşitliliğin sağlanması talepleriyle sonlandı. Mevcut durumda ise bunlardan sadece vegan yemek çeşidi talebi yer bulmuş gözüküyor. Bizim burada eleştirdiğimiz nokta ise ana kampüste yapılan görüşmenin ÇMF’ye yansıtılması ve boykotun ana ekseninden, yani zamların geri çekilmesi talebinden uzaklaştırılmasıdır.

Biz DGB olarak üniversitelerimizde ilerici devrimci kurumlarla birlikte mücadele etme konusunda hâlâ aynı fikirdeyiz ama bu kurumlar ortak mücadeleyi devrimci özünden uzaklaştırırsa, başka bir noktaya çekmeye çalışırlarsa buna müdahale etmek de bizim sorumluluklarımızdan birisidir.

TRAKYA’DAN DGB’LİLER

Örgütlülüğümüz tek gücümüzdür

Geçtiğimiz günlerde basına yansıyan bir habere göre 25 yaşındaki Boğaziçi Üniversitesi (BOUN) mezunu bir genç kadın intihar etti. BOUN İngilizce Öğretmenliği bölümünden mezun olan Gizem Zülal Kaynar iş bulamadığı için özel ders veriyordu. Kapitalizmin yarattığı işsizler ordusuna Boğaziçi Üniversitesi diplomasıyla katılan Kaynar daha fazla dayanamayarak arkasında “Beceremediysem lütfen siz yapın. Öldürün beni” notu bırakarak intihar etti. Bu genç kadının intiharı birçok gerçeği yüzümüze çarpan bir tokat oldu. Gençliği bekleyen işsizlik gerçeği, kapitalizmin insanda yarattığı buhranlar, modern insanın yalnızlığı...

Türkiye Psikiyatri Derneği Başkanı Prof. Dr. Tunç Alkın yaptığı eski tarihli bir açıklamada “Ülke yöneticilerinin umut veren açıklamalarının aksine dünyada egemen olan hiçbir yönetim, ekonomi, politik tercih, toplumsal proje, iktidar biçimi, hepsinin özeti dünyayı saran neo-liberal politikalarla ifade bulan kapitalizm umut vermiyor, vermeyecek görünüyor. Her geçen gün boyutları daha da büyüyen, genişleyen ve yaygınlaşan ekonomik değişiklikler, krizler, yoksulluk, işsizlik gibi durumlar yaşamı anlamsızlaştırıyor, mutsuz kılıyor, kederi baskın yapıyor, depresyonu üretiyor” demişti. Bu açıklama bugün de güncelliğini koruyor. Kapitalizm doğasında yapısal çelişkiler barındıran bir sistem olarak insanlığa işsizlik, yoksulluk, savaş dışında bir şey vadetmiyor. Sürekli yarattığı yedek emek ordusu ile bir yandan milyonlarca insanı işsizliğe ve dolayısıyla açlığa mahkûm ederken diğer yandan bu yedek emek ordusuyla işçi sınıfını sefaletle mecbur

kılıyor. Kapitalizmin ürettiği bu iktisadi sorunların insan bilincindeki yansımaları var bir de. 21. yüzyılda insanlığın yarattığı binlerce yıllık kültürel-sosyal birikime rağmen hâlâ dört bir yanı kan gölü olan bir dünyada sürekli güvencesiz yaşamak, açlıkla sınanmak, yoksulluğa mahkûm edilmek, kapitalist sistemin yanı başındaki arkadaşını senin karşına sürekli rakip olarak çıkarması, yükselmek için birilerinin sırtına basman gerektiği gerçeği insan bilincinde bir kırılmaya yol açıyor. Kapitalizm üretimdeki anarşik yapısını toplumsal yaşamda da gösteriyor. Sistem insanlardan sürekli önünü göremediği, yanındakine güvenemediği bir dünyada yaşamasını istiyor.

Bu noktada eğer sana dayatılan bu gerçekliğe karşı mücadele edecek güce, örgütlülüğe sahip değilsen sistemin çarkları arasında ezilen binlerce insandan biri oluyorsun. Yunanistan’da ekonomik kriz dönemlerinde artan intihar olaylarının üzerine sokağa dökülen kitle “intihar değil, mücadele” pankartı açmıştı. Sistemin krizlerle boğuştuğu dönemlerde intihar vakalarının arttığı verilerle sabit bir gerçektir. Ancak kapitalizm refah dönemlerinde de bu sorunu çözemez. Çünkü sürekli daha fazla kazanmak ister, asla yetinmez.

Kapitalizmin insan ruhunda yarattığı bu tahribata karşı örgütlülük tek seçenek olarak önümüzde durmaktadır. Sürekli bireyciliği dayatan, geleceksizlikten başka bir şey vadetmeyen, yalnız ve mutsuz insanlar üreten bu sisteme karşı Yunan emekçilerin dediği gibi “intihar değil, mücadele”, bireysellik değil örgütlülük.

Y. LEYLA

İsrail zindanlarında direniş devam ediyor

Filistinli tutsakların açık grevi 2. ayında

Bin 500 Filistinli tutsağın "Onur grevi" diye anılan direnişi 2. ayına girdi. İsrail'in Askalan, Nefha, Raymon, Hedaim, Biir Seba zindanlarında bulunan tüm tutsakların katılımıyla devam eden açlık grevi siyonist İsrail rejimini sıkıştırmaya başladı. Direniş karşısında acze düşen ırkçı Benyamin Netanyahu hükümeti kirli yöntemlerle direnişi zayıflatmaya çalışsa da Filistinli tutsakların kararlılığı sürüyor.

TALEPLER KABUL EDİLENE KADAR DİRENİŞ

Açlık Grevi Komitesi, tutsakların talepleri kabul edilene kadar direnişin devam edeceğini açıkladı. Cezaevleri koşullarının düzeltilmesi, ailelerle yapılan görüşmeler, sağlık koşulları ve hasta tutsakların tedavisi, basın-yayın ve kıyafet yasakları, çocuk ve kadın tutsakların maruz kaldığı muamele, hücre cezası, idari tutukluluk gibi konularda talepler listesi yayınlayan komite, talepler kabul edilene kadar açlık grevinin devam edeceğini ilan etti.

B. Netanyahu hükümeti, görünürde açlık grevini önemsemiyor. Ancak kirli propagandanın başlatılması siyonist rejimin hiç de rahat olmadığını gözler önüne serdi. El Fetih liderlerinden Mervan Barguti'nin açlık grevini bıraktığına dair yalan haberlerin yayılması, direnişin şimdiden İsrail hükümetini sıkıştırmaya başladığına işaret ediyor.

DİRENİŞLE DAYANIŞMA YAYILIYOR

Zindan direnişini sürdüren tutsakların kararlılığı, dışarıda da geniş yankı uyan-

dırıyor. Sadece Batı Şeria ile Gazze'de değil, Amman, Beyrut, Şam gibi Arap başkentlerinde de tutsaklarla dayanışma eylemleri örgütleniyor. Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (TDK) kuran Filistinli örgüt, hareket ve dernekler kurdukları direniş çadırlarında tutsaklarla dayanışma eylemleri örgütleyorlar.

İsrail zindanlarındaki 6 bin 500 tutsağın sadece bin 500'ü açlık grevine katılmasına rağmen, dayanışma eylemlerine Filistinli örgütlerin tümü destek veriyor. Hamas tutsakları açlık grevine katılmazken, bu İslamcı hareket hem direnişi hem dayanışma eylemlerini desteklediğini belirtiyor. Bu arada hem Filistinli hem farklı ülkelerin ilerici Arap aydın ve sanatçıları da direnişe destek veriyorlar. Aralarında Filistin direnişinin simge isimlerinden Leyla Halid'in de bulunduğu Filistinli şahsiyetler de dayanışma açlık grevine başladılar. İlerici Arap basını direnişe geniş yer verirken, Lübnan merkezli Al Mayadeen kanalı ise "onur grevi" logosunu ekranlarına taşıyor.

Açlık grevinin Filistin el Nakba'sının 69. yıl dönümüne denk düşmesi, zindan direnişinin geniş kitleler tarafından

duyulup desteklenmesine vesile oldu. Bu çakışma, direnen tutsakları, siyonist işgale ve İsrail vahşetine karşı direnişin simgesi haline getirdi.

DAYANIŞMA İÇİN GENEL DİRENİŞ/ GREV ÇAĞIRISI

İsrail zindanlarından açıklama yapan Mervan Barguti, tutsakların taleplerinin kabul edilmesi için dışarıdaki dayanışma eylemlerinin genel direnişe dönüştürülmesi çağrısında bulundu. Barguti'nin çağrısına destek veren TDK, Batı Şeria, Gazze ve Doğu Kudüs için genel grev çağrısı yaptı.

Tutsakların mücadelesine tam destek verdiklerini ilan eden örgüt ve hareketler buna uygun bir pratik sergilerlerse, güçlü ve etkili bir genel grevin gerçekleşmesi mümkün olacak. Bu ise tutsaklar için moral kaynağı, ırkçı Netanyahu hükümeti için ise güçlü bir basınç olacaktır.

ZİNDAN DİRENİŞİ BİRLEŞTİRİYOR

Batı Şeri ile Gazze 2007'den beri bölünmüş durumda. Batı Şeria'da El Fetih'in, Gazze'de ise Hamas'ın hakimiyeti var. İsrail'in saldırı ve katliamlarına

maruz kalan Filistin halkının ödediği bedeller, bu akılalmaz bölünme ile daha da ağırlaşıyor. Buna rağmen Hamas, Müslüman Kardeşler'in Filistin kolu olarak hareket ederken, Mahmut Abbas liderliğindeki El Fetih ise, "ABD barışı"ndan medet uman uzlaşmacı/işbirlikçi politikadan vazgeçmiyor.

Bu iki hareketin etkili olması ve aksi yöndeki söylemlere rağmen bölünmeyi ortadan kaldırmak için hiçbir somut adım atmamaları, halen Filistin direnişinin temel açmazlarından biridir. Bu bölünmeye rağmen zindan direnişi, tüm tarafları tutsaklarla dayanışma içinde olmaya zorladı. Direnişe verilen desteğin boyutu farklı olsa da, bütün hareket, örgüt ve dernekler tutsaklarla dayanışma içinde olduklarını ilan ettiler. Bu ise, bir kez daha bölünmenin sorgulanmasını ve bu vahim duruma bir an önce son verilmesi gerektiğini dile getiren seslerin yükselmesine vesile oldu.

İsrail zindanlarında halen 6500 tutsak bulunuyor. Bunların 58'i kadın, 300'ü çocuk, bin 800'ü hasta, 500'ü idari tutuklu (herhangi bir mahkeme kararı olmadan keyfi şekilde zindana atılanlar).

Filistinli tutsaklar, İsrail'in Batı Şeria, Gazze ve Doğu Kudüs'ü işgal ettiği 1967 yılından bu yana 23. kez toplu açlık grevi gerçekleştiriyorlar. Direniş hem içerde hem dışarıda aynı kararlılıkla (ki, bunun olmaması için bir neden görünmüyor) devam ederse ırkçı-siyonist B. Netanyahu hükümeti geri adım atmak zorunda kalacaktır.

14 Mayıs Pazar Günü Wuppertal'da '71 Devrimci hareketinin devrimci önderleri Deniz, Mahir ve İbrahim için bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Denizler ve onların şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşunda Devrimci Gençlik Birliği (DGB-RJ) temsilcisi "Komünist Yürek" adlı şiiri okudu.

"ONLARI DEĞERLİ KILAN DEVRİM YAPMA İRADELERİYDİ"

Ardından, DGB adına Deniz, Mahir ve İbrahimler'e dair kısa ve özlü bir konuşma yapıldı. DGB temsilcisi, Deniz ve diğer devrimci önderleri karakterize eden en temel hususlara değindi. Bu çerçevede, onların, o güne kadar sol harekete egemen olan burjuva reformizminden kopup, düzeni aşan bir program

Wuppertal'da Deniz, Mahir ve İbrahim anıldı

ortaya koyduklarını belirtti. Bunun gereği olarak, devlete silah çektiklerini, şiddete dayalı devrim fikrini savunduklarını dile getiren DGB temsilcisi devamında, Denizler'in devrim yapma iradesi ortaya koyduklarını söyleyerek devrimci örgütler kurmalarının ve devrimci pratiklerinin de bunun ifadesi olduğunu vurguladı. Onları değerli kılanın bu olduğunu, tüm bunları yaptıkları için devrimci önderler sıfatı kazandıklarının altını çizdi.

"GENÇLİK DEVRİME SAHİP ÇIKMALI"

Konuşmada, Denizler'i anan ve bugünkü temsilcileri olduğunu iddia eden pek çok siyasal odağın, onların devrim-

ciliğini işçi sınıfı içinde yeni bir düzeyde var etmek yerine, Denizler'in koptuğu reformizme ve parlamentarizme geri döndüğü belirtildi. İnsanlığın, yeni bir devrimler dönemine doğru seyrettiğinin, dolayısıyla, ihtiyacın yine bir devrim olduğunun altı çizilen konuşma, özellikle genç kuşakların bugün devrime sınıksız sarılması çağrısıyla noktalandı.

Bu konuşmanın ardından, herkesin düşüncelerini ve duygularını açıkladığı tartışma/söyleşi bölümüne geçildi. Pek çok kişinin söz aldığı bölümde, özellikle gençlerin geleceğe dönük somut hedeflerini de kapsayan değerlendirmeleri öne çıktı.

Gençlerin konuşmalarında, geçmişin

devrimci birikimi ve değerlerinin yeni kuşaklara aktarılmasının önemi vurgulandı. Konuşmalarda '71'deki kopuşun anlamına değinilirken bugün bunu daha ileriye taşımak gerektiği ifade edilerek geleceği kazanmanın tek yolunun sınıf devrimciliği olduğuna dikkat çekildi. Konuşmalarda, geline yerde anti-kapitalist olmayan devrimci sayılmayacağı vurgusu yapıldı.

Anma etkinliği, önümüzdeki dönemin devrimci görev ve sorumluluklarının hatırlatılması ile devam etti. Bu çerçevede, Temmuz ayında Essen'de yapılacak kültür festivali, ardından Ekim Devrimi'nin 100. yılında yapılacak çalışmalar ve 18 Kasım'da gerçekleştirilecek merkezi gece etkinliklerine değinildi. Herkesin bu çalışmalarda görev ve sorumluluk üstlenmesi çağrısıyla etkinlik sonlandırıldı.

Siyasal İslam, Hamas ve direniş

E. Bahri

“İslami Direniş Hareketi” adıyla bilinen Hamas, 1 Mayıs’ta “Yeni Siyaset Belgesi”ni açıkladı. “Yeni çizgi”, Hamas’ın siyasi lideri Halid Meşal tarafından Katar’ın başkenti Doha’da ilan edildi. Yeni çizgi ilanı farklı yorumlara vesile oldu. Yorumlar farklı olsa da belirgin olan, Hamas’ın uluslararası sistem nezdinde kabul görme, diğer bir ifadeyle batılı emperyalistler nezdinde “yeni bir imaj” oluşturma kaygısıyla hareket etmesidir.

HAMAS DOHA’DAN EMPERYALİSTLERE GÖZ KIRPIYOR

Hamas’ın çıkış yeri ve merkez üssü Gazze’dir. Hal böyleyken siyaset belgesinin Katar’ın başkenti Doha’da ilan edilmesinin simgesel bir anlamı var. Zira Katar Emirliği emperyalist ABD ordusunun üslerinden biridir. Katar emirinin ise -tıpkı AKP şefleri gibi- siyonist İsrail rejimiyle derin ilişkileri var. Siyaset belgesinin hazırlanması da Doha’dan ilan edilmesi de Katar emirinin bu olaydaki belirgin rolüne işaret ediyor. İlan için seçilen mekan bile, batılı emperyalistlere açık bir mesaj niteliğindedir.

Nitekim belgeyi açıklayan H. Meşal, CNN’e verdiği mülakatta, Amerika ile Batı’nın Hamas’ın yeni siyaset belgesinin oluşturduğu fırsatı Filistin-İsrail sorununun çözümü yönünde kullanması gerektiğini söyledi. Şiddet yanlısı olmadıklarını, demokrasiye bağlı olduklarını, seçim sonuçlarına saygı gösterdiklerini belirten H. Meşal, CNN ekranlarından Donald Trump’a seslenerek şöyle diyor: “Donald Trump’a tavsiyem geçmişteki yanlışlardan ders almasıdır. Bu, yakın işbirliği ve yeni bir ilişki için fırsattır. Hamas’ın bu olumlu tutumu, Filistin’i ve Arap ülkelerini de kapsayacaktır. (...) Bence Amerika şu an Araplarla Filistinlilerin İsrail’le olan çatışma dosyasını ele alma ve değiştirme imkânına sahiptir.”

“Direniş hareketi lideri” sıfatıyla anılan H. Meşal’ın, D. Trump’ın Filistin-İsrail çatışmasını çözebileceğini iddia etmesi akla ziyandır. Çünkü Trump ABD büyükelçiliğini Tel Aviv’den Kudüs’e taşıyacağını, İsrail’in güvenliği ile özel olarak ilgilendiğini ilan eden ırkçı-faşist bir zihniyeti temsil ediyor. Her şeye rağmen Hamas şefinin tutumu şaşırtıcı değil. Zira Katar emiri ve AKP şefleriyle derin ilişkiler kuran H. Meşal’ın, zaten varacağı başka bir yer olamazdı. Kılavuzu Amerikancı olanın varacağı nokta da ancak Amerikancılık olabilirdi.

SIYASET BELGESİ HEM YENİ HEM DEĞİL

Hamas’ın homojen bir yapı olduğu söylenemez. Çok belirgin olmasa da, içinde farklı eğilimler barındırıyor. Suriye’ye karşı savaşın başlatıldığı 2011’de “Müslüman Kardeşler’in Filistin kolu” gibi hareket eden Hamas, belli bir süre cihatçı çetelerle işbirliği yaptı. O zaman Beşşar Esad yönetimine 3-5 ay ömür biçenler arasında H. Meşal da vardı. Nitekim Şam’ı terk etmeden önce diğer Filistinli liderlerle görüşen Hamas şefi, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi-Genel Komutanlık (FHKC-GK) lideri Nayif Havatme’nin aktardığına göre; “Ayrılık uzun sürmeyecek. 3-5 ayda geri geleceğiz” diyerek Katar’a birlikte gitme önerisinde bulunmuş. Yani H. Meşal -öncesi bir yana- altı yıldan beri T. Erdoğan ve Katar emiri ile aynı sularda kulaç atıyor.

Cihatçı çetelerle organik bağını kesmek ya da zayıflatmak zorunda kalsa da Hamas, altı yıldır Amerikancı rejimlerle kol kola yürüyor. Bu yönüyle siyaset belgesi yeni değil. Ancak bu durum belgenin önemli yenilikler de taşıdığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Örneğin açıklanan siyaset belgesine göre bütün Filistin topraklarını -Akdeniz’den Ürdün nehri- siyonist işgalden kurtarma söylemi korunsun da, Hamas, İsrail devletini tanıyacağını, 1967 savaşı öncesi sınırlarda Filistin devletinin kurulmasını kabul edebileceğini resmen açıklıyor. Müslüman Kardeşler’le kurumsal bağını kestiğini de ilan eden Hamas, ideolojik çizginin ise korunacağını belirtiyor. Bu tutuma giren Hamas’ın hem Mısır’la arayı düzeltme hem batılı emperyalistlere, “İlimli İslam” çizgisine geldim. Artık beni aranızda kabul edebilirsiniz” mesajı iletme hedefi var.

SÜREÇ SANCILI OLABİLİR

Siyaset belgesi, yıllardır izlenen çizginin resmi/aleni bir hal almasını sağlıyor.

Yine de henüz her şey olup bitmiş değil. Muhtemelen süreç sancılı bir seyir izleyecek. İlkın, siyaset belgesini kameralar önünde çöpe atan ırkçı İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu, Hamas’ın İsrail’i tanıdığını daha aleni bir şekilde ortaya koymasını dayatıyor. Bir diğer ve daha önemli sorun alanı ise, Hamas bünyesinde ortaya çıkacak direnç noktalarıdır. Bu da ABD nezdinde kabul görse bile, Hamas’ın bu süreci sancısız bir şekilde atlattırmanın zor olduğuna işaret ediyor.

Hamas bünyesinde halen Hizbullah ve İran’la iyi ilişkiler kurulmasını isteyen bir kesim var. Bu kesim, hareketin tabanındaki direnişçi damara dayanıyor. Hamas’ın Gazze’deki militan tabanı, ABD-İsrail çizgisini kabul edebilecek kıvamdan halen uzaktır. Oysa ilan edilen siyaset belgesi, D. Trump’tan medet uman bir zihniyeti yansıtıyor. Belgeye karşı henüz somut bir itiraz görülmesi de, bu iki anlayışın çatışması kaçınılmaz görünüyor. Belgeden yansıyan tutarsızlıkların dikkat kaymasından değil, olası bir ayrışmayı önleme veya geciktirme kaygısından kaynaklandığı belirtiliyor. Bu ikilem Hamas liderliğinin İslami gerici çizgisi ile -dinsel etki altında olsa da- tabanının büyük oranda direnişçi/militan bir yapıda olmasından kaynaklanıyor.

YENİ OLAN BİR BAŞKA ÇİZGİ

Son dönemde hem Türkiye-İsrail hem Körfez şeyhleri-İsrail arasındaki ilişkilerin güçlendirilmesi, bu işin başında ABD’nin olması, tam bu aşamada Hamas’ın siyaset belgesini ilan etmesi, tüm bunların aynı bütünün parçaları olduğuna işaret ediyor. Bu bağlamda siyaset belgesinin Katar-Türkiye ikilisi tarafından Hamas’a dikte ettirildiğini, İsrail’in ise perde arkasından da olsa bu sürece dahil edildiğini söylemek mümkün.

Türkiye-İsrail-Körfez şeyhleri ittifakına Hamas’ı katma çabalarının (başarılı olup olmamasından bağımsız olarak)

görünen üç hedefi var. İlki, İran, Suriye, Hizbullah ve Filistinli örgütleri kapsayan “direniş eksenini”nin zayıflatılması; ikincisi, ırkçı İsrail rejiminin rahatlatılması; üçüncüsü, AKP ve Arap şeyhleri eliyle Filistin sorununun kontrol altına alınmasıdır.

Emperyalist/siyonist güçlerin “yeni çizgisi”, Filistin sorununu çözüp Arap ülkeleriyle işbirliğinin yollarını açmak yerine, önce Arap ülkeleriyle anlaşmak, sonra onlar aracılığıyla Filistin sorununu kontrol altına alıp İsrail için sorun kaynağı olmaktan çıkarmaktır. Bu denklemde T. Erdoğan AKP’sinin oynayacağı rolün mahiyeti ise, ABD-İsrail ikilisiyle yaşadığı gerilimi ortadan kaldırıp kaldıramayacağına bağlı olarak netleşecektir.

Burada dikkat çekici olan Hamas’ın, Türkiye-İsrail-Arap şeyhleri cephesinin “çözüm planı”nın ruhuna uygun bir siyaset belgesiyle meydana çıkması ve dolaysız bir şekilde D. Trump’tan işe el koymasını talep etmesidir.

Bir değinme sınırlarında belirtelim ki, direniş eksenini oluşturan güçler Hamas’ın içine yuvarlandığı durumu/ikilemi yakından izliyorlar. İsrail işgaline karşı mücadele tarihine önem verirken, İhvanı çizgisinden ise şüphe ediyorlar. Muhtemeldir ki, Hamas’ı bir bütün olarak direniş eksenine dahil etmenin mümkün olmadığını farkındalar. Buna rağmen Gazze merkezli direniş eğilimini güçlendirerek, Katar-Türkiye etkisini sınırlandırmaya çalıştıklarını söylemek mümkündür.

Hamas’ın “yeni” yönelimi, ilk bakışta Filistin direnişini kısmen de olsa zayıflatacak. Ancak uzun vadede İslamcı bir tortunun etki alanının daralması bağlamında ise olumlu olacaktır. Zira bu çağda emperyalizme, siyonizme ve bölge gericiliğine karşı net tutum alamayan bir “direniş hareketi”nin ezilen bir halkın özgürlük ve eşitlik mücadelesini zafere ulaştırması mümkün değildir.

Yunanistan'da toplumsal çöküntü

Syriza, neoliberal saldırılara karşı "radikal" sol bir söylemle seçim zaferi kazanarak Ocak 2015'te iktidara gelmişti. Syriza'nın bu zaferi, solun Avrupa'da "kızıl bayraklar" altında iktidara yürüme imkanına öncülük edeceği inancına yol açmış, büyük heyecan ve umutlara konu olmuştu. Ne varki "radikal solcu" Syriza hükümeti, Troyka ile giriştiği çetin müzakerelerin daha ilk aşamalarında söylediklerini unutarak sendelemeye başlamış, ilerleyen süreçte dayatmalara boyun eğmiş, ilk yarı yılın ardından ise kapitalist emperyalizmin katı gerçeğine çarparak Yunan emekçilerine ihanet etmek zorunda kalmıştı. Bu, aynı zamanda onun ideolojik ve sınıfsal kimliğinin kaçınılmaz bir sonucu olmuştu.

Kemer sıkma politikalarını uygulamayacağını kesin bir kararla söyleyen Syriza, hükümet olduktan hemen sonra kemer sıkma politikalarının mimarı olarak çalışmak durumunda kaldı. 2015 yılının Haziran sonunda Troyka'nın Yunan hükümetine sunduğu "Memorandum"u 5 Temmuz'da referanduma sunan Syriza, halkın yüzde 61,3'lük bir desteğini almıştı. Yunan emekçileri Troyka'nın yıkım programını reddetmişti. Fakat bu sonuca rağmen Tsipras, Troyka'nın şantaj ve tehditleri karşısında teslimiyeti seçmiş, birkaç hafta sonra da emekçilerin reddettiği kölelik anlaşmasını imzalamak zorunda kalmıştı. Bu anlaşma ile yeni bir kredi paketi karşılığında daha ağır yıkımlar dayatılmıştı.

Bu durum ihanette açılan yeni bir perde oluyordu. Geline aşamada ise Syriza rüyası artık çoktan son bulmuş, umutlar yerini büyük bir hayal kırıklığına bırakmış ve dolayısıyla Syriza, kendi şahsında büyük umut ve hayallere kapılan "sosyalistler" tarafından da unutulur olmuştur.

TROYKA'NIN DAYATMALARI VE BİTMEYEN YIKIM SALDIRILARI

Yunanistan, 2008'de patlayan küresel ekonomik krizin deprem etkisi yarattığı Avrupa Birliği ülkelerinden biri olmuş, ekonomi adeta çökmüştü. Bu krizin sonuçları Yunan işçi ve emekçilerinin yaşamında sarsıcı etkilere ve büyük bir hoşnutsuzluğa yol açmıştı. Syriza bu koşullarda sadece iktidarı değil, büyük bir çöküntüyü de devralmıştı. Vaatleri arasında en önemli konulardan biri, Troyka'nın dayatmalarını kabul etmeyeceği, dolayısıyla kemer sıkma politikalarını uygulamayacağı, öteki ise borçları ödeme-

yeceği idi. Ne var ki Syriza hükümeti kurulduktan çok kısa bir süre sonra seçim vaatlerinde geri adım atacağı ilk işaretini göstermişti. Syriza, AB'ye sunmak durumunda kaldığı bir anlaşmayla Yunanistan'ın borçlarının silinmesini değil, borcun yeniden yapılandırılmasını talep ediyor ve Troyka ile yapılmış olan anlaşmaları tek taraflı olarak bozmayacağını garanti ediyordu. Dolayısıyla Troyka ve Syriza hükümeti daha ilk adımda anlaşacaklarını göstermiş oldular.

Maceranın sonraki seyri biliniyor. "Radikal solcu" Syriza, Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası ve Uluslararası Para Fonu'nu tanımlayan Troyka kelimesini bile tedavülden kaldırarak "kurumlar" ifadesi kullanmayı tercih etti. Zira Troyka, Yunan işçi ve emekçileri için emperyalist burjuvazinin tahakkümü anlamına geliyor ve büyük bir öfkeye konu oluyordu. Emperyalist kölelikle eş değer olan Troyka yerine "kurumlar" ifadesi elbetteki bir masumiyeti değil, kendi sınıfsal konumunu ve bunun ürünü olan emperyalistler karşısındaki tutumunu ifade ediyordu. Sonraki sürecin "kurumlar" a tam bir teslimiyet olarak işlediği artık tüm açıklığıyla biliniyor.

Yunanistan emekçilerine Troyka karşısında "kırmızı çizgileri" olduğu güvenesi veren Tsipras, AB, Avrupa Merkez Bankası ve IMF'nin dayattığı paketlere bir bir boyun eğerek boylu boyunca ihanete gömüldüler. İmzaladıkları her bir kölelik anlaşmasının ardından "Artık yeni önlem paketleri olmayacak" diyen Tsipras, her defasında yeni saldırı paketlerini imzaladı.

Troyka'nın "kurtarma" paketlerinin Yunan ekonomisine bir yararı olmadı ama Yunan halkına faturası ağır oldu. Uzun yıllardır emperyalistler tarafından dayatılan kemer sıkma politikalarının kıskacındaki Yunanistan, iktisadi ve toplumsal olarak gerçek bir çöküş içindedir

ve bunun korkunç faturası emekçilere kesilmektedir.

Yunanistan'ın özel sektöre de ait olmak üzere milyarlarca avro olan borcunu ödeyebilmesi için yine borç alması gerekiyor. Bu, yeni dayatmalar, yeni kemer sıkma politikaları demektir.

Troyka, Yunanistan'ın yıllık yüzde 3.5 oranında bütçe fazlası yaratmasını istemektedir. 2017 bütçesinde dolaylı vergilerin 24.7 milyar avrodan 26.4 milyar avroya, dolaysız vergilerin ise 20.048 milyardan 20.415 milyara çıkarılması öngörülmektedir. Diğer yandan 2016'da emekli aylıklarına ve aylık ücretlere ödenen paralar 29.334 milyar avro iken, bu yıl 28.326 olarak gerçekleşmesi hesaplanmaktadır. Geçen yıl toplanan gelir vergileri 12.025 milyar avro iken bu yıl 13.7 olarak hedeflenmektedir. Bunun içindir ki Troyka, Yunanistan hükümetinden yeni vergiler getirilmesini, sosyal güvenlik sisteminde ve iş yasalarında değişiklikler yapılmasını, enerji ve taşıma alanındaki özelleştirmelerin tamamlanmasını, işten atmaların kolaylaşmasını, köylülere ve küçük esnafa yeni vergiler yoluyla ağır yükler getirilmesini dayatıyor.

YENİ KÖLELİK DAYATMALARI VE DİRENİŞ

Troyka, Temmuz ayında 7 milyar avroluk borç ödemesi olan Syriza hükümeti ile programın geleceğini müzakere etmek için "reformların" hayata geçirilmesini şart koşmuştu. Şartların yerine getirilmesi halinde Yunanistan Avro Bölgesi'nden aldığı kredileri geri ödeme-ye 2023'e kadar başlamayacak. Bunun elbette ki Yunanistan halkı için bedeli olacak. Örneğin, Yunanistan hükümeti emeklilik sistemi ve gelir vergisinde yeni mali önlemleri hayata geçirme konusunda adım atmak zorunda kalacak.

Bu, Yunan hükümetinin başka saldırılarının yanı sıra emeklilik maaşlarında yeni kesintilere gitmek ve ek kemer sıkma önlemleri alması anlamına gelmektedir. Nitekim yedi yıl içinde emeklilerin maaşlarında 12. kez kesintiye gidildi ve emeklilerin gelirleri ortalama yüzde 40 oranında azaldı.

Tüm bu saldırıları Yunanistan işçi sınıfı ve emekçileri sürekli bir direnişle karşıladı ve mücadele kararlılığı ortaya koydu. Bunun son örnekleri, Yunanistan'da emeklilerin hükümetin yeni kemer sıkma önlemlerini protesto eylemleri oldu. Bunu, Yunanistan'da denizcilerin ek kemer sıkma önlemlerini bir günlük grevle protesto etmesi izledi. Yunanistan Denizciler Federasyonu (PNO), Yunanistan hükümetinin kreditorleriyle yaptığı ek kemer sıkma önlemlerine ilişkin ön anlaşmanın geri alınması ve denizcilik sektöründeki işsizliğin önüne geçilmesi talebiyle bir günlük greve gitti.

Bunu, gazetecilerin 24 saatlik grevi izledi. Memorandum doğrultusunda si-gorta ve iş haklarını ayaklar altına almak isteyen kararlara karşı geldiklerini belirten gazeteciler sendikası üyeleri "Herkesin eşit şartlarla tam süreli işe sahip olması, küçük düşürücü maaşlar ve emekli maaşları almaması, aynı zamanda işsizliğin esaslı bir şekilde önüne geçilmesi" talebini yükseltti.

Yunanistan işçi sınıfı ve emekçi kitleleri, Troyka'nın ve Yunan burjuvazisinin çok yönlü yıkım saldırılarına karşı sayısız genel grev, blokaj eylemleri ve çeşitli kitlesel direnişler sergileyerek dayatmalara ve saldırılara boyun eğmeyeceklerini gösterdiler. Döne döne mücadele ve direniş yolunu seçtiler ve halen de bunu yapmaktadırlar. Yazık ki bu direnişte onlara önderlik edebilecek gerçek bir sınıf partisinden yoksun durumdadırlar. Bu onların en büyük talihsizliği olmaya devam ediyor.

Latin Amerika'nın Kesik Damarları'ndan*:

Petrol, Lanetler ve Başarılar

Petrol, günümüz dünyasını harekete geçiren bir yakıt, kimya endüstrisinin önemi giderek artan bir hammadde ve askeri etkinliklerin vazgeçilmez stratejik unsurudur. Hiçbir madde, yabancı sermaye için "kara altın" kadar çekici değildir, hiçbir kaynak bu derece kazançlı olamaz. Petrol, kapitalist sistemin bütününde en çok tekelleşmiş zenginliktir. Büyük petrol şirketlerinin politik gücüyle yarışacak bir kurum yoktur. Standard Oil ve Shell, bütün kıtalarda, bütün ülkelerde söz sahibidirler. İktidarlara belirler, hükümet darbelerini finanse eder, saray oyunlarını düzenlerler. Ellerindeki çok sayıda general, bakan ve James Bond'la bu şirketler, savaş ve barış kararlarını verirler. New Jersey Standard Oil Co., kapitalist dünyanın en güçlü endüstri kuruluşudur. Hemen ardından Royal Dutch Shell gelir. Kartelin rafinerileri, ham petrolü kendi şirketlerinden alıp işledikten sonra yine kendi dağıtım şirketlerine satarlar. Kartel ayrıca, petrol boru hatları ve petrol taşımacılığının büyük bölümünü de elinde tutmaktadır. Dünya fiyatları, vergileri düşürüp kazancı arttıracak şekilde, bu şirketler tarafından belirlenir. Ham petrol fiyatlarında artış, daima işlenmiş petrol fiyatlarındaki artıştan daha düşüktür.

"Kahve ve et için geçerli olan sonuçlar petrol için de geçerlidir. Zengin ülkelerin petrol tüketiminden sağladıkları kazanç, yoksul ülkelerin petrol üretiminden sağladıkları kazançtan çok daha yüksektir. Aradaki fark onda bir oranındadır; şöyle ki, bir varil petrolden elde edilen ürünün fiyatı olan on bir dolardan, vergiler karşılığı olarak ihracatçı ülkenin eline ancak bir dolar geçerken, gelişmiş ülkenin eline on dolar geçer. Bunun içine gümrük tarifeleri, üretici ülkelerin vergilerinin sekiz katı olan vergiler, taşıma, işleme ve dağıtım masrafları girer." (OPEC tarafından yayınlanan belgeler, 1969)

ABD petrolünün fiyatı yüksektir (devletin sübvansiyonu sayesinde dev otomobil filosu ucuz benzinden yararlanır). Ama Venezuela ve Ortadoğu'da çıkarılan petrolün fiyatı, 1957'den başlayarak, 1960'lı yıllar boyunca sürekli bir düşüş göstermiştir. Örneğin 1957'de Venezuela'da çıkarılan bir varil petrolün fiyatı ortalama 2,65 dolarken, bu satırların yazıldığı 1970 sonunda 1,86 dolardır. Rafael Caldera hükümetinin fiyatları tek yanlı olarak çok daha yüksek bir düzeyde belirleyeceği yolundaki açıklamasına karşın, 1957'deki fiyatlara ulaşamayacağı açıktır. ABD dünyanın hem en büyük

petrol üreticisi hem de en büyük ithalatçısıdır. Ham petrolün büyük kısmının Kuzey Amerika topraklarından çıkarıldığı süre boyunca fiyat yüksekti, ama İkinci Dünya Savaşı sırasında ABD ithalatçı ülke durumuna geçince fiyat politikası değişti. Fiyatlar sistematik biçimde düşmeye başladı. "Piyasa kuralları" tersine döndü: Fabrikaların, otomobillerin ve enerji santrallerinin çoğalmasıyla artan talebe karşın petrol fiyatları sürekli düşüyor. Tek çelişki bu değil tabi: Petrol fiyatı düştüğü halde, tüketicilerin yakıtta ödediği fiyat bütün ülkelerde artıyor. Ham petrol ve işlenmiş petrol arasındaki oransızlık korkunç. Bütün bu saçmalıklar

zinciri aslında son derece mantıklı: Kapitalist dünyada petrol ticareti, bütün ipleri elinde tutan bir kartelin elinde.

Bu kartel 1928'de oluşturuldu. New Jersey Standard Oil, Shell ve bugün adı British Petroleum olan İngiliz-İran şirketleri, Kuzey İskoçya'da sislerle çevrili bir şatoda bir araya gelerek dünyayı bölmeye karar verdiler. New York Standard Oil, California Standard Oil, Gulf ve Texaco karteğe daha sonra katıldı. 1870'te Rockefeller tarafından kurulan Standard Oil, 1911'de, tröstleri engellemeye yönelik Sherman Yasası gereğince, otuz beş ayrı şirkete bölünmüştü. Bugün bu şirketlerin en büyüğü

olan New Jersey Standard Oil'in satışları, New York ve California Standard Oil satışlarıyla birlikte, kartelin toplam satışının yarısını oluşturur. Bütün Kuzey Amerikan firmalarının dünyada kazandığı gelirin üçte biri Rockefeller grubuna aittir. Tipik bir çok uluslu şirket olan New Jersey Standard Oil, kârlarının büyük bir bölümünü yabancı ülkelere sağlıyor. Latin Amerika'dan elde ettiği gelir, ABD ve Kanada'dan elde ettiği toplam gelirden fazladır. Rio Bravo'nun güneyinden sağlanan kâr kuzeydekinin dört katı kadardır. "New Jersey Standard Oil'in Venezuela şubeleri, 1957'de şirketin toplam kârının yarıdan fazlasını kazanıyor, aynı yıl Shell şirketinin toplam kârının yarısı da Venezuela'daki şubelerden geliyordu." (OPEC tarafından yayınlanan belgeler, 1969)

Bu çok uluslu şirketler, etkinliklerini yürüttükleri ülkelere ait değildiler. Yalnızca kapitalist sistemin güç merkezlerine dört bir yandan petrol ve dolar çektikleri oranda çok ulusludurlar. Girişimlerinin gelişmesini finanse etmek için sermaye ihraç etmeleri gerekmez. Yoksul ülkelere sağlanan kâr, başlıca hissedarların bulunduğu birkaç kentte toplanır ve işlemlerin yürütüldüğü uluslararası ağı genişletilmesi için kısmen yeniden yaratılır. Kartelin yapısı, birçok ülkeye egemen olunması ve hükümetlerine nüfuz edilmesi anlamına gelir. Petrol, başkanları ve diktatörleri belirler, buyruğu altına aldığı toplumların yapısal bozukluklarını daha da artırır. Dünya üzerinde petrol çıkartılacak bölgeleri, rezerv bölgelerini belirleyen de şirketlerdir, üreticinin isteyeceği, tüketicinin ödeyeceği fiyatı saptayan da. Venezuela'nın ve diğer Latin Amerika ülkelerinin doğal zenginliği, örgütlü saldırılar ve yağmalar kaynağı olan petrol, bu ülkelerin politik köleliğinin ve toplumsal çöküntüsünün başlıca aracı haline gelmiştir. Petrolün tarihi, uzun bir lanetler ve başarılar, alçaklık ve meydan okuma tarihidir.

New Jersey Standard Oil şirketinin hatırı sayılır gelir kaynaklarından biri de Küba'ydı. Şirket, Venezuela'daki şubesi Creole Petroleum'dan kendi belirlediği fiyata aldığı ham petrolü işleyip işine gelen fiyattan adaya dağıtırdı. Ekim 1959'da, devrimin hararetli günlerinde, Küba'daki Kuzey Amerikan yatırımları konusunda kaygıya düşüldü: Kuzeyden 'korsan' uçaklarının bombardımanları başlamıştı, ilişkiler gergindi. Ocak 1960'ta, Eisenhower Küba'dan şeker ithalatının düşürüleceğini açıkladı.

Reklamlarda güzellenen Shell ve "Latin Amerika'nın Kesik Damarları"

Avrupa ve ABD'nin bugünkü kapitalist gelişmişliğinin tarihinden bir kesittir Eduardo Galeano'nun *Latin Amerika'nın Kesik Damarları* adlı eseri. Kapitalizmin ilk evrelerinde gerek hammadde gerek emek sömürsü yönünden nasıl bir gözü dönmüşlük haliyle saldırdığının resmidir usta yazarca satırlara aksettirilenler. Bir kıtanın (kitabın adına da yansıdığı üzere) adeta işkence edilerek, iligine dek sömürülüdür anlatılan. Yeraltı-yerüstü zenginlikleri yoksulluğun ve çekilen acıların sebebi olmuştur Latin Amerika'da. Avrupa'nın vahşi kapitalistleri öyle bir açlıkla saldırıyor ki kıtaya; yerli halkların köleleştirilmesi ile yetinilmeyip Afrika'dan getirilen siyahi köleler de (Avrupa'daki) sermaye birikiminin kurbanı ediliyor. İhraç edilen köleler ile kıtanın köleleştirilmesi katmerleniyor.

Kitaptan paylaşacağımız birkaç ara başlık dahi kitabın ilgiye değer olduğunu sergilemeye yeter diye düşünüyoruz: *"Toprağın zenginliği insanın yoksulluğunu doğuruyor", "Aç domuzlar gibi saldırıyorlardı altına", "Brezilya altınının İngiltere'nin gelişimine katkısı", "Şili'nin etine geçen bakırdan dişler..."*

Biraz dikkatli izlediğimizde/dinlediğimizde reklamlarda çocuk yüzünün/sesinin her geçen gün daha fazla kullanıldığı çabucak göze çarpar. İrili ufaklı birçok markanın reklam filminde çocuklara yer verilmekte, doğayı-insanı, canlı-cansız ne varsa kâr uğruna yağmalayan kapitalist sistemin vahşiliğinin üzeri çocukların masumluluğu ile gizlen-

meye çalışılmaktadır. Reklamlarda çizilen bu tablonun gerisindeki çalışma koşulları, doğanın yağmalanması ve çocuk emeği sömürsünün sermayenin damarlarında yaşamsal sıvıya dönüşmesi ve kapitalizmin döne döne ürettiği ve uzayıp gidecek sayısız toplumsal sorun buz dağının reklamlarda görünmeyen yüzüken, milyonlarca işçi-emekçinin yaşamında son derece somuttur.

İşte bu reklamlardan birisi de petrol tekeli Shell'in son reklam filmidir. TV ve radyolarda 5 yaşındaki masum çocuk sesi ile davet edilmekte insanlar Shell istasyonlarına. Shell istasyonu adeta bir misafirhane, bir yaşam alanı olarak pazarlanmakta. İşte Eduardo Galeano, *Latin Amerika'nın Kesik Damarları*'nda, petrol şirketlerinin gerçek yüzünü de ortaya sermektedir. Özellikle de Shell tekeli tüm acımasızlığıyla teşhir edilmiştir.

Eduardo Galeano orta sınıfa mensup bir aileden gelen Uruguaylı bir yazardır. *"Aynalar", "Ve Günler Yürümeye Başladı", "Gölgede ve Güneşte Futbol"* gibi adlı kitapları incelendiğinde, dünyanın dört bir yanından ezilen halkların söyleyen-yazan dili olduğu rahatlıkla görülecektir. *Latin Amerika'nın Kesik Damarları*'nda Galeano, kendi yaşadığı kıtayı-coğrafyayı anlatmakta ve bugüne de ışık tutmaktadır. Kapitalist tekellerin ışıltılı maskesini yırtıp atmak çabası içinde olanlara fazlasıyla yararlı olacaktır.

ÖZGÜR KARAGÖL

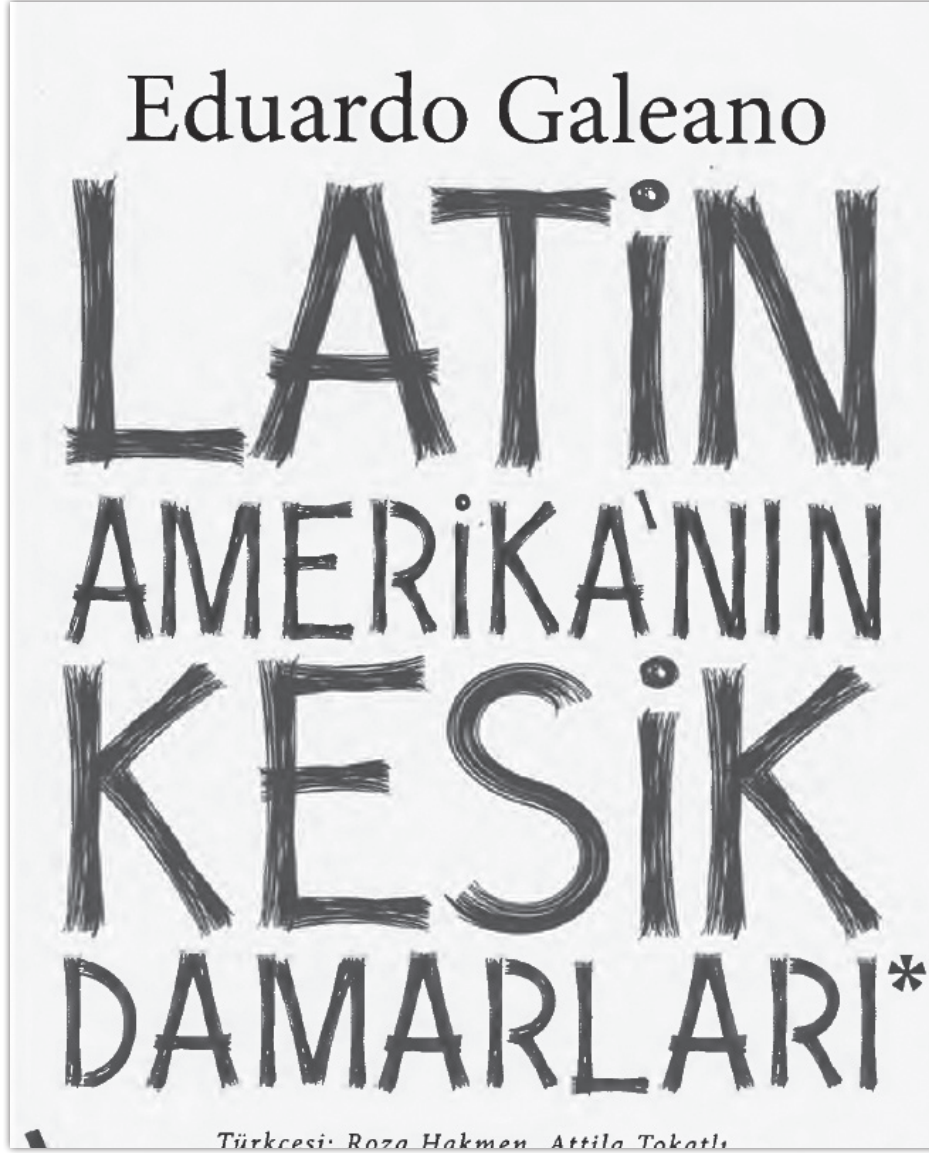
Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi

Şubat ayında da Fidel Castro, Sovyetler Birliği'yle, şeker karşılığında Küba için avantajlı fiyatlara petrol ve diğer ürünler almayı öngören bir anlaşma imzaladı. New Jersey Standard Oil, Shell ve Texaco şirketleri, Sovyetler'den gelen petrolü işlemeyi reddettiler. Temmuz'da Küba hükümeti tazminat ödemedi şirketleri denetimi altına alarak ulusallaştırdı.

New Jersey Standard Oil tarafından kışkırtılan şirketler ambargoyu başlattılar. Nitelikli personelin boykotuna parça ve nakliye ambargosu eklendi. Bu bir egemenlik sınavıydı ve Küba girdiği bu sınavdan başarıyla çıktı. Artık ne ABD bayrağında bir yıldız ne de Standard Oil'in dünya çapındaki çarkında bir dişliydi.

Yirmi yıl önce, Standard Oil ve Royal Dutch Shell şirketleri, Meksika'ya uluslararası ambargo uygulamaya karar vermişlerdi. Kartel, 1939-1942 yılları arasında, Meksika'dan ihraç edilen petrole ve kuyularla rafineriler için gerekli maddelere ambargo koydu. Başkan Lázaro Cárdenas şirketleri ulusallaştırmıştı. 1939'da Standard Oil'in başarıları üzerine yazdığı tezle iktisatbilimci unvanını alan Nelson Rockefeller, bir anlaşma imzalamak üzere Mexico'ya gitti, fakat Cárdenas ilkelerinden vazgeçmedi. Biri kuzeyi, diğeri güneyi olarak Meksika topraklarını paylaşan Standard Oil ve Shell, Meksika'daki çalışma yasalarıyla ilgili Temyiz Mahkemesi kararlarını reddediyordu. Bununla da kalmayıp, ünlü Faja de Oro kaynağını baş döndürücü bir hızla kuruttuktan sonra, Meksikalıları kendi petrollerine, ABD ve Avrupa'dakinden daha yüksek bir fiyat ödemeye zorluyordu. Otuz-kırk yıl süreyle çalışabilecek durumda olan birçok kaynak, söz konusu ihracat furçasında birkaç ayda acımasızca tüketilmişti. "Meksika'nın en zengin kaynakları soyulmuş, geriye bir dizi işe yaramaz rafineri, Tampico kentinin yoksulluğu ve acı anılar kalmıştı" diyor Harvey O'Connor. Yirmi yıldan kısa bir sürede üretim beşte birine düşmüştü. Meksika'nın elinde dış talebe yönelik, köhne bir endüstri ve 14 bin işçi kalmıştı. Teknisyenler kaçıp gitmiş, taşıma araçları bile ortadan kaybolmuştu. Cárdenas petrol üretiminin canlandırılmasını ulusal bir hedef olarak ele aldı ve akıllı ve cesaretiyle buhrana bir son verdi. Pemex (Meksika Petrolleri), bugün Latin Amerika'nın en önemli ulusal şirkettir. Jesús Silva Herzog'un da vurguladığı gibi, 'Meksika'nın korsan şirketlere borçlu değil, yasal olarak alacaklı' olduğu halde, ödemek zorunda kaldığı tazminatları 1947-1962 arasında Pemex'in kârları sayesinde ödeyebilmiştir. 1949'da, ABD'nin Pemex'e vermek üzere olduğu borç Standard Oil tarafından veto edilmiş, uzun bir süre sonra, Pemex benzer bir olayı Amerikan Kalkınma Bankası ile yaşamıştır.

(...)

MADENİ DEV AKBABALARIN KURSAĞINA İNEN MARACAİBO GÖLÜ

Dünya piyasasına katkısı '60'lı yıllarda yarıya indiği halde, Venezuela 1970'te hâlâ dünyanın en büyük petrol ihracatçısıdır. Kuzey Amerikan sermayesinin Latin Amerika'da sağladığı kârın yaklaşık yarısı Venezuela'dan gelir. Venezuela aynı anda hem dünyanın en zengin hem de en yoksul ve şiddetin en yoğun olduğu ülkelerinden biridir. Latin Amerika'da kişi başına gelirin en yüksek olduğu ülkedir. Yolları son derece modernidir. Kişi başına viski tüketiminin en yüksek olduğu ülke de Venezuela'dır. Petrol, gaz ve demir rezervleri her Venezuelalının mal varlığını on katına çıkarabilecek düzeydedir. El değmemiş uçsuz bucaksız topraklarında Almanya ya da İngiltere nüfusunun tamamını barındırabilir. Elli yılda petrolden elde edilen gelir, Marshall Planı'yla Avrupa'ya yapılan para yardımının iki katıdır. Petrol ilk kuyulardan fışkırmaya başladığından beri nüfus üç katına, ulusal bütçe de yüz katına çıktı, ama egemen azınlığın artıklarını paylaşmaya çalışan nüfusun büyük çoğunluğunun beslenme düzeyi, ülkenin kakao ve kahveye bağımlı olduğu dönemdekini aynı. Başkent Caracas'ın kapladığı alan otuz yılda yedi katına çıktı. Serin gölgeli avlularıyla, sessiz katedraliyle eski sakin kent, Maracaibo Gölü'nde petrol kulelerinin yükseldiği hızla gökdelenlerle doldu. Caracas bugün elektronik aletlerin

egemen olduğu bir kabus, tüketiciliği yaratıcılıktan üstün tutan, gerçek gereksinimleri gizlemek için yapay gereksinimleri arttıran petrol kültürünün merkezidir. Caracas'ta konserve ve sentetik ürünlere bayılır; yürünmez, otomobile binilir. Motorların çıkardığı duman, vadinin temiz havasını kirletmiştir. Caracas'ta uykusuzluk çekilir, çünkü kazanmak ve harcamak, tüketmek ve satın almak, her şeye sahip olmak arzusu bir türlü doyurulamaz. Tepelerin eteklerinde, sayıları yarım milyonu geçen bir unutulmuşlar ordusu, gecekondularından bu savurganlığı seyrederek. Altın kentin geniş caddelerinde, binlerce son model araba gezinir. Yeni yıl yaklaşırken, La Guaira limanına Fransız şampanyası, İskoç viskisi ve Kanada'dan gelen Noel ağaçlarıyla dolu gemiler yanaşır. Öte yanda, Venezuelalı çocuk ve gençlerin yarısının okula gitme olanağı yoktur.

Venezuela kapitalist dünyanın endüstriyel mekanizmasını harekete geçirmek üzere her gün üç buçuk milyon varil petrol üretir. Ama Standard Oil, Shell, Gulf ve Texaco'nun çeşitli şubeleri, çıkarılan petrolün ancak beşte birini kullanır, gerisi rezerv olarak tutulur, ihracat tutarının yarısından çoğu ülkeye dönmez. Creole (Standard Oil) firmasının reklam broşürlerinde kullanılan insancıl anlatım, 18. yüzyıl ortalarında Real Compañía Guipuzcoana firmasının kendine düdüğü övgülerin neredeyse aynısıdır.

Yatırılan sermayeye oranla bu bereketli ülkeden sağlanan kâr, geçmişte esir tüccarları ve korsanların elde ettiği gelirle karşılaştırılabilir ancak. Dünya kapitalizmi bu kadar kısa bir sürede hiçbir ülkeden bu kadar büyük bir kazanç sağlayamamıştır. Rangel'e göre Venezuela'dan akan kâr, İspanyolların Potosí'den, İngilizlerin Hindistan'dan elde ettiği zenginliği geçer. Birinci Ulusal Ekonomi Kongresi'nde açıklanan rakamlara göre Venezuela'daki petrol şirketlerinin gerçek kârları 1961'de %38, 1962'de %48 iken, şirket bilançolarında yer alan oranlar sırasıyla, %15 ve %17 olmuştur. Aradaki fark muhasebenin büyüğü güçlerini ve gizli transferleri ortaya koymaktır. Ayrıca, petrol ticaretinin karmaşık mekanizması, çoklu fiyat sistemi, ham petrol fiyatlarının görünürdeki düşüşü ve maliyetlerin görünürdeki artışı ardından gizlenen kârları tahmin etmeyi olanaksızlaştırır. Kesin olan bir şey varsa, o da son on yılda Venezuela'da yeni hiçbir yabancı yatırım yapılmadığı, tersine, yabancı yatırımlarda sistematik bir gerileme olduğudur. 'Yabancı sermaye geliri' olarak yılda 700 milyon dolar yurtdışına çıkmaktadır. Bu arada, şirketlerin her geçen gün kullandıkları işgücünü azaltmaları sonucu, petrol üretim maliyeti hızla düşmektedir. Yalnızca 1959-1962 yılları arasında, bu sektörde çalışan işçi sayısı yirmi üç bin olmuştur. Buna karşılık üretimde büyük bir artış kaydedilmiştir.

(...)

Petrol çılgınlığı yıllar önce başlamıştı. 1917'de Venezuela'da geleneksel latifundiumların (büyük çiftlik) yanında petrol bulunuyordu. Latifundiumlarda, boş geniş arazilerde büyük toprak sahipleri işçilerini kırbaçlayarak ya da yarı bellerine kadar toprağa gömerek verimi yükseltmeye çalışırlardı. 1922 yılı sonlarında, La Rosa kuyusu günde yüz bin varil dolduracak bir hızla fışkırmaya başladı ve böylece petrol furçası da patlak verdi. Maracaibo Gölü birden bire tuhaf aletlerle, kasklı adamlarla doldu. Petrol üretiminde çalışmak üzere akın akın gelen köylüler, kalaslarla petrol varilleri arasında sıralarını beklemeye koyuldular. O güne dek kimselerin uğramadığı bölgelerde, Oklahoma ve Teksas şiveleri duyulmaya başladı. Bir anda yetmiş üç şirket çıktı ortaya. Bu karnavalın kralı, eskiden And dağlarında çobanlık yapan diktatör Juan Vicente Gómez'di. İktidarda kaldığı yirmi yedi yıl (1908-1935) boyunca yalnızca, çocuk ve iş yapmakla uğraştı. Kara altın oluk oluk akarken Gómez yüklü ceplerinden petrol tahvil-leri çıkarıp, dostlarına, ailesine, yarıdıklarına, prostatını tedavi eden doktora, hayatını koruyan generallere, kendisini öven şairlere, Kutsal Cuma günü et yemesi için özel izin çıkaran piskoposa dağıttı. (...) Diktatörün yakınları, hisseleri Shell, Standard Oil ve Gulf'a satıyordu. Spekülasyon ve toprak altına duyulan iştah giderek arttı. Yerli toplulukların top-

rakları ellerinden alındı ve çiftçi aileleri, istemeseler de, tarlalarından vazgeçmek zorunda kaldılar. 1922’de çıkarılan petrol yasası üç ABD firmasının temsilcileri tarafından hazırlandı. Petrol bölgelerinin etrafı çevriliydi, bu bölgelerin özel güvenlik güçleri vardı. Şirketler adına çalıştığını kimlik kartıyla kanıtlamadan buralara girmek olanaksızdı. Gómez 1935’te öldüğünde, işçiler bütün dikenli telleri keserek grev ilan ettiler.

(...)

Yirmi yıl önce Latin Amerika’da başlatılmış olan endüstrileşme hareketi ise şimdiden yorgunluk belirtileri gösteriyor; halk yığınlarının yoksulluğu nedeniyle kısıtlı olan iç pazar, belli sınırlar ötesinde kalkınmayı destekleyemiyor. Öte yanda, Demokratik Eylem Partisi tarafından başlatılan toprak reformu, kendine çizdiği yolun henüz yarısını bile kat etmiş değil. Venezuela’da tüketilen gıda maddelerinin büyük kısmı ABD’den ithal edilmekte. Ulusal gıda olan fasulye bile üzerinde ‘beans’ yazılı çuvalların içinde Kuzey Amerika’dan geliyor.

Bu fetih kültürünün, petrol kültürünün cehennemini romanlarında anlatan yazar Salvador Garmendia, 1969 yılı ortalarında bana şunları yazmıştı: *“Ham petrolü çıkarmakta kullanılan aleti hiç gördün mü? Sivri kafasını ağır ağır indirip kaldıran, gece gündüz bir saniye bile durmadan aynı hareketi tekrarlayan kocaman siyah bir kuşa benzer. Leşle beslenmeyen tek akbabadır o. Bu kuşun petrolü içerken çıkardığı sesi duyup da petrol bulamadığımız zaman ne olacak peki? Maracaibo Gölü’nde bir gecede ortaya çıkan, paranın değersiz olduğu, sinemaları, süpermarketleri, dancing’leri, randevuevleri ve kumarhaneleriyle göz kamaştıran kentlerde bu acayip müziğin ilk notaları duyulmaya başladı. Kısa bir süre önce oralarda birkaç gün kaldım. Mideme bıçaklar batırılıyormuş gibi hissettim. Ölümün kokusu petrolünkini bastırmış. Köyler yarı terk edilmiş durumda, sokaklar çamur içinde, her yanda böcekler kaynıyor, dükkanlar harabeye dönmüş. Eskiden şirket için çalışan bir dalgıç, şimdi her gün elinde bir testereyle dolaşarak terk edilmiş boruları kesip hurda olarak satıyor. İnsanlar şirketlerden masal kahramanları gibi söz etmeye başlamış. (...) Ülkenin yüzde 70’i her şeyin kıyısında kalmış. Kentlerde gelişen kafasız bir orta, yüksek maaşlarla, aptallığın doruğunda, gereksiz eşyalarla evlerini tıka basa doldurarak yaşıyor. Çok kısa süre önce, hükümet ülkede okur yazar olmayan tek kişi kalmadığını bağıra çağıra ilan etti. Oysa son seçimlerde, 18-50 yaşları arasındaki nüfusun bir milyununun okur yazar olmadığı ortaya çıktı.”*

*** Latin Amerika’nın Kesik Damarları, Eduardo Galeano, Sel Yayıncılık**

“Bizim kutlayacak Anneler Günü’müz yok!”

Cumartesi Anneleri 13 Mayıs günü 633. haftasına giren eylemlerinde, gözetiminde kaybedilen Kasım ve Halil Alpsoy’un katillerinin cezalandırılmasını istedi. Eylemde, Anneler Günü vesilesiyle çocukları katledilen annelerin acılarına ve Nuriye Gülmen, Semih Özakça ile Kemal Gün’ün açlık grevine dikkat çekildi.

Saat 12.00’de Galatasaray Meydanı’nda başlayan eylemde yere “Failler belli kayıplar nerede” pankartı ile Kasım ve Halil Alpsoy’un fotoğrafları konuldu. Gözetiminde kaybedilenlerin fotoğrafları ve karanfiller de ellerde tutuldu.

Bu haftaki eylemde de kayıp yakınları konuşurken ilk sözü 1980’de gözetiminde kaybedilen Hayrettin Eren’in kardeşi İkbâl Eren aldı. Eren konuşmasına “Yarın Anneler Günü. Yönetenler çıkıp diyecek ki ‘Cennet annelerin ayaklarının altında.’ Buradaki annelerin yaşadığı cehennem de görün” diyerek başladı. Erdoğan’ın “Reza Zarrab benim vatandaşım. Devletin görevi vatandaşının hakkını korumaktır” minvalindeki sözlerine değinen Eren, “Hangi vatandaşın hakkını koruyorsunuz? Geçmediği köprüünün vergisini ödeyen vatandaş mı koruyorsun?” diye sordu. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça’nın işlerini geri almak için yaptıkları açlık grevine değinen Eren, “Onları vatandaş olarak saymıyorsunuz” dedi. Eren konuşmasını, “Sevdiklerimizin akıbetini öğrenmek için ne gerekiyorsa yapacağız” diyerek sonlandırdı.

1995 yılında gözetiminde kaybedilen Murat Yıldız’ın annesi Hanife Yıldız annesini anarak konuşmasına başladı. Çocukları katledilen annelere dikkat çeken Yıldız, “Kimileri hapishanelere koyuyor kimileri mezarlıklara” dedi.

OHAL yasakları nedeniyle eylemleri-

ni gerçekleştiremeyen Yüksekvali kayıp yakınları adına söz alan Tayyip Canan, insanları işkenceyle gözetiminde kaybedenlerin, devlet arşivlerindeki kayıtlarda olduğunu söyleyerek yargılanmalarını istedi.

1995 yılında gözetiminde kaybedilen Hasan Ocak’ın annesi Emine Ocak’ın, hastalığı nedeniyle gelemeyeceği ifade edilerek gönderdiği mektup okundu. Kızı Maside Ocak tarafından okunan mektupta “Bizim için Anneler Günü acı geçiyorsa çocuklarımızın eli bize ulaşmıyor diyedir” diyen anne Ocak, Galatasaray Meydanı’nda bulunanları selamladı. Anne Ocak mektubunu, son nefesine kadar barış ve adalet için mücadele edeceğini vurgulayarak sonlandırdı.

1994 yılında gözetiminde kaybedilen Halil ve Kasım Alpsoy’un çocuklarının, Galatasaray Meydanı’nda büyüdüğü ifade edilen eylemde, Alpsoy’ların torunları konuştu. Torunlar, dedelerinin katillerinin cezalandırılmasını istedi.

Kayıp yakınlarının konuşmalarının ardından Rezzan Karaman tarafından basın açıklaması okundu. Açıklama, açlık grevindeki Nuriye Gülmen, Semih Özakça ve Kemal Gün’ün taleplerinin karşılanması istenerek başladı.

Ertesi günün Anneler Günü olduğu hatırlatılan açıklama şu ifadelerle sürdü: *“Gözetiminde kaybedilen evlatlarımızın akıbetini öğrenme hakkımızdan bizi mahrum edenler yarın yine ‘Cenneti annelerin ayakları altında gören bir inancın mensupları olan bizler’ diyerek söze başlayacaklar. Devlet gözetiminde kaybedilen evlatlarımızın akıbetleriyle ilgili bizi ve toplumu bilgilendirme görevini yerine getirinceye kadar ve evlatlarımız için adalet talebimiz karşılanıncaya kadar*

bizim kutlanacak günümüz olmayacak.”

Açıklama, 1994 yılında gözetiminde kaybedilen Kasım ve Halil Alpsoy’la ilgili bilgiler verilerek devam etti. 37 yaşındaki Halil Alpsoy’un 12 Mayıs 1994 gecesi İstanbul Kanarya’daki evinin önünde bekleyen polisler tarafından “Yarım saat sonra geri döner” denerek gözetimine alındığı belirtilen açıklamada, 18 gün sonra, işkenceden tanınmaz hale gelmiş bedeninin İstanbul’a 530 km uzaklıktaki Kırıkkale’de ormanlık bir alanda bulunduğu aktarıldı.

Bir hafta sonra amcasının oğlu Kasım Alpsoy’un Adana’daki evinin polis tarafından basıldığı söylenen açıklama şöyle sürdü: *“Gözetiminde alındığı günün akşamı Kasım Alpsoy’u serbest bırakıp kimliğini alıkoydular. ‘Yarın gel. Kimliğini al!’ dediler. Eve geldiğinde işkenceden perişan haldeydi. Eşine daha önce İstanbul’da gözetiminde alındığında kendisini sorgulayan timin Adana’ya gelerek oradaki işkencesine de katıldığını söyledi. Ertesi gün, kimliğini almak üzere bir akrabasıyla MİT binasına gitti. Akrabası tüm gün kapıda bekledi ancak Kasım Alpsoy o bindanadan bir daha çıkmadı.”*

Açıklamanın devamında Kasım ve Halil Alpsoy’un gözetimine alındığının inkar edildiği, ailelerinin tüm başvurularının da sonuçsuz kaldığı ifade edildi. Açıklama Kasım ve Halil Alpsoy’un katillerinin cezalandırılması istenerek sona erdi.

Açıklamanın ardından Cizre ve Yüksekova’daki kayıp yakınlarının hâlâ eylem yapamadığına dikkat çekilerek, kayıp yakınlarının avukatlığını yapan Tahir Elçi’nin katledilmesinin üzerinden 76 hafta geçtiği hatırlatıldı. Tahir Elçi dosyasında da cezasızlığa doğru gidildiği ifade edildi.

BÖG Komutanı Ulaş Bayraktaroğlu Kadıköy’de anıldı

Rakka’da IŞİD’e karşı savaşırken şehit düşen Birleşik Özgürlük Güçleri (BÖG) Komutanı Ulaş Bayraktaroğlu (Mehmet Kurnaz) 13 Mayıs günü Kadıköy’de anıldı.

Devrimci Parti’nin düzenlediği anma için, Bahariye Caddesi’ndeki parti binası önünden, çarşı içinden geçilerek sloganlarla Mehmet Ayvalıtaş Parkı’na yüründü. Aralarında BDSP ve DGB’nin de olduğu çok sayıda devrimci, ilerici kurumun katıldığı yürüyüşte en önde Ulaş Bayraktaroğlu’nun fotoğrafının olduğu büyük bir pankart, arkasında ise BÖG şehitlerinin fotoğraflarının olduğu bir pankart ile Ulaş Bayraktaroğlu’nun fotoğrafının olduğu flamalar taşındı.

Mehmet Ayvalıtaş Parkı’na gelindi-

ğinde, saygı duruşu gerçekleştirilerek anma programı başlatıldı. Burada Devrimci Parti Genel Başkanı Ufuk Göllü bir konuşma yaptı. “O bizim komutanımız, o bizim önderimizdi” diyen Göllü “Ulaş Bayraktaroğlu ölümsüzdür. Davası davamızdır. Partisi partimizdir” sözleriyle konuşmasını noktaladı.

Anmada HDP milletvekili Lezgin Botan’ın konuşmasının ardından, Mehmet Ayvalıtaş’ın babası Ali Ayvalıtaş, BÖG şehitlerinin yakınları ve Ulaş Bayraktaroğlu’nun annesi Melike Çakırer platforma çıktı. Aileler adına yapılan konuşmada “Bu acıların sonunda bir baharı yaşayacağız” denilerek Ulaş Bayraktaroğlu’nun mücadelecisi, militan kimliği ve işçi sınıfı-

nın, emekçilerin ve Kürt halkının kurtuluşu mücadelesine hayatını adanmışlığı vurguları yapıldı. Konuşma, “Yaşasın devrim ve sosyalizm” sözleriyle sonlandırıldı.

Ardından katılan tüm kurumların temsilcileri platforma çıkarak Enternasyonal Marşı’nı söylediler.

Açlık grevindeki Nuriye Gülmen, Semih Özakça ve Kemal Gün ile Soma’da katledilen madencilerin ailelerine selam gönderilen anmada, Ulaş Bayraktaroğlu’nun eşi Ekin Bodur’un mesajı okundu.

Anma programı Grup Vardiya’nın sahne almasıyla son buldu. Anma boyunca şiirler de okunurken, aralıklarla Ulaş Bayraktaroğlu’nun konuşmaları dinletildi.

**Kıdem tazminatı hakkının
gaspına karşı**

**Genel
grev
genel
direniş!**

BDSP

f /BağımsızDevrimciSınıfPlatformuBDSP

✉ bds.iletisim@gmail.com

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu